

בס"ד

481

ערב שבת כרשת האזינו
ז' תשרי תשפ"ד

קְרוֹב אֵלֶיךָ

מבית גילוי דעת

עבודת ה' ברוח חסידיית

במקום שבעלי תשובה מהרהרים

מרגש: רויטל מעיין, נועם בכור, יקיר קאופמן, רוני רוזנפלד, עמית קדם, ניר מנוסי ונתי רביץ משתפים בהרהור התשובה הראשון

דָם וְאֵשׁ וּמְסִירוֹת נֶפֶשׁ

יובל למלחמת
יום הכיפורים

הרב אהרן איזנטל בזכרונות
מקרבות יום הדין

מי מתחיל לרקוד
לפני השיפוצים?
ירח האיתנים

בואו רק לא נפריע
הרב אייל ורד

הרב, יום כיפור במיטה זה תופס?
נכשי בשאלתי

תעבור שוב על המדידות
מיכי יוספי

אלפים צועקים בקפלן: אֵלֶיכָה וְאִשׁוּבֶיהָ! / התוועדות

בס"ד

הלוואי וזה היה פשוט כמו פעם...

שתהיה שנה של יציאה מהחובות 'מקימי' מסייעת לאלפי משפחות לצאת מהמשבר הכלכלי פדיון כפרות תורמים ל'מקימי'

בהמלצת רבני הציונות הדתית

לעניי עירך

***2835**

או באתר מקימי
תרמו עכשיו

עמותת חסד לזכרם של הרב מנחם ליבמן זצ"ל ובנו הקדוש שניאור שלמה הי"ד

טל: 052-5111111
אזור: תורת קדם

עולים
להר הזיתים
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

הושענא
בהר הזיתים

לימוד ותפילה בליל הושענא רבה

יום חמישי, אור לכ"א תש"פ
ס:ס:22 | מלון שבע הקשתות

משתתפים: (לפי סדר הופעתם)

- הראשון לציון הרה"ג **שלמה עמאר** רבה של ירושלים (בוזם)
- הרב **דוב ליאור** רבה של קריית ארבע חברון
- הרב **דוד לאו** הרב הראשי לישראל
- הרב **יגאל שפרן** רב הקהילה ופרופ' מרצה לאתיקה רפואית
- הרב **מאיר גולדויכט** ראש 'ישיבה יוניברסיטי'
- הרב **יוני מילוא** מדרשת עופרה, ערוץ אורות
- הרב **הלל הורוביץ** מנכ"ל מכון התורה והארץ
- הרב **מנחם בורשטיין** ראש מכון פוע"ה

- הרב **גבי קדוש** רב מ.א. בני שמעון (לשעבר רב גני טל בגוש קטיף)
- הרב **הראל קצין** ר"מ בישיבת שדרות
- הרב **יוני לביא** מראשי ארגון 'קהלים' ומרבני ברקאי
- הרב **דוב זינגר** ראש ישיבת מקור חיים ובימ"ד להתחדשות
- הרב **ראם הכהן** ראש ישיבת עותניאל
- 06:00 **תפילת ותיקין - ברוב עם, במצפה רחבעם**
(רשימה חלקית של הדוברים)
- *במהלך הלילה: ליווי שירה וכליזמרים
ויקראן סרט מרתק של מרכז קטיף, להנצחת מורשת גוש קטיף וצפון והשומרון

04:00 - פתקא טבא - בלימוד, ניגון ושירה
התוועדות חסידיית מרוממת
עם הרב גבי קדוש, הרב יוני לביא, הרב דב זינגר, זמרים וכליזמרים

הסעות להר הזיתים, מחניון הרכבת הקלה - "חנה וסע", בגבעת התחמושת. מ - 20:45 ועד 22:15
בסיום התפילה, בבוקר - הסעות חזרה לגבעת התחמושת | ההסעות והכניסה לנרשמים באתר טיק צ'אק
(מספר המקומות מוגבל) | לנשים ולגברים | נא להצטייד בלבוש חם | כיבוד קל בסוכה

הרשמה חובה באתר טיק צ'אק

בהפקת: :: פרסומי ישראל

הארוע בת-יום ע"י משטרת ישראל | הדוברים: סדר הופעתם והתכנים - נתונים לשנינויים (בשיתוף עיר דוד - עמותת אלעד)

בנעדר

**תנו לנו יד
להחזירו
לעם ישראל**

ע ו מ ר
א

בראש סרוג בופו

יד לאחים
לא מוותרים על אף יהודי

תרמו והצילו מאות נשים וילדים השבויים בכפרים ערביים
ושמותיכם יועברו למעמד התפילה הנדיר בערב יו"כ
שע"י עמוד התפילה מרן הגאון ר' מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א
לכתיבה וחתימה טובה ולשנה טובה ומתוקה

או סרקו

לתרומות ולמסירת שמות | יד לאחים *9234

מסירת שמות לתפילה עד ערב יום כיפור בשעה 14:00 בצהריים

חובן שבסיטואציה הזאת רב פפא די התפדח מהעובדה שהוא כבר שלח את רב הונא לבית עולמו טרם זמנו. לכן מאז אותו אירוע הוא התבייש לפגוש את רב הונא

ויתנו לך כתר מלוכה

לא תלמודית, אבל הבנתם שהוא הרגיש מאוד נבוך... מהעובדה שהוא כבר שלח את רב הונא לבית עולמו טרם זמנו. לכן מאז אותו אירוע הוא התבייש לפגוש את רב הונא, עד שכבר לא הייתה לו ברירה. אין מה לעשות - גם דברים שאנחנו מתביישים בהם או מפגשים שאנחנו נמנעים מהם צריכים להתרחש מתי שהוא, והאמת היא שבדרך כלל - יפה שעה אחת קודם. כשהם נפגשו, רב הונא ניחם את רב פפא וסיפר לו כך: "דע לך, שבאמת הייתי צריך כבר למות באותו חולי, אבל משמים נתנו לי עוד זמן לחיות, מכיון שאני מעביר על מידותיי".

נראה לי שבימינו היו קוראים לסיפור כזה 'מוות קליני', שדרכו אנחנו שומעים דיווחים מבית דין של מעלה. כאן מספרים לנו שבבית דין של מעלה יש יתרון למי שמעביר על מידותיו. הגמרא מסבירה שלומדים את העיקרון הזה מהפסוק "נושא עוון ועובר על פשע - למי 'נושא עוון'? למי 'ש'עובר על פשע'". זאת אומרת, שמי שיודע לסלוח בעת המתאימה, בשמים סולחים גם לו.

המשפט של הגמרא "כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו" הוא משפט מוכר, אבל אני מעוניין להוסיף עליו ולומר ש"מעביר על מידותיו" הכוונה היא לאדם שמעביר על המדידות שלו. לכל אחד יש מדידות כלפני אנשים אחרים - 'הוא עשה לי כך, אני אעשה לו כך', 'הוא לא האיר לי פנים, אני לא אאיר לו פנים'. אדם שמעביר על המדידות שלו ומסוגל לשנות את המבט, זוכה להכנה הכי נפלאה ליום כיפור.

אם תשאלו, מה נותן לאדם מוטיבציה להעביר על המדידות שלו? התשובה נעוצה בהבנה שדיברנו עליה קודם, שחלק מההכרתה של הקב"ה הוא להבין שכל מה שמתרחש קורה בהשגחה פרטית. שוב, כמובן שמה שצריך לתקן מתקנים, ושמים גבולות בין אדם שפוגע לאדם שנפגע ומעמידים את הפוגע על מקומו, אבל יש מקומות ומצבים שמבחינה טכנית אין מה לעשות יותר, וכל השאלה היא רק בתוכי - האם אני עדיין ממשיך לנטור טינה, או שאני בוחר להכתיר את הקב"ה על המציאות, ומבין שהכעס או העלבון שעברתי באו בהשגחה פרטית עבורי.

הסכנה בלב

ישנן דרכים רבות איך להתכונן ליום כיפור. נאמרו על כך דרשות רבות של מגידים ונכתבו תורות ארוכות בספרי חסידות, וכולן נכונות וראויות. אבל בצורה ממש תמציתית, הסיפור מהגמרא מכוון אותנו לעבודה ממש עיקרית - לוותר על המדידות שלנו. ויתור כזה יכול להעניק לנו ממש תוספת חיים.

חשוב להדגיש, שהויתור על המדידות לא אמור להגיע רק בשם הרצון הטוב להסתדר עם כל אחד, אלא להיות מוון מהמחשבה שכל מה שעובר עלי הוא מאת ה'. יהודי לא צריך לראות יענקל' שעשה לו כך, או את חצקל' שאמר כך, אלא לראות את הקב"ה ששלח לנו אירוע מסוים על ידי שליחיו. זאת עבודה שדרושת הסכמת הלב, וצריך לדבר עם ליבנו דברי נוחמים, שיפסיק לכעוס ולהקפיד על פלוני או על אלמוני, אלא לשייך הכל לקב"ה, ומתוך כך גם להעביר ולוותר על מדידות מידת הדין. שנזכה להמליך את ה' עלינו, ולתת לו כתר מלוכה! לחיים!

שלום חברים יקרים! שתהיה שנה טובה ומתוקה לכם, לכל בית ישראל, ולכל היקום כולו! אתם יודעים, ההכרתה של הקב"ה למלך בראש השנה היא אירוע שנמשך בכל עשרת הימים הללו. מתחילת ראש השנה עד מוצאי יום הכיפורים זאת יחידה אחת של הכרתה.

ישנם טקסים מלכותיים, כמו שאפשר לראות באנגליה למשל, שהם מורכבים וארוכים מאוד, כשלכל שלב בטקס יש האיכות המיוחדת שלו. הטקס יכול להימשך אפילו על פני כמה ימים, אבל בסופו של דבר הטקס הוא אחד, בעל מטרה כללית ששייכת לכל הפרטים שבו. כך צריך להבין את המלכת ה' בעשרת הימים שמראש השנה עד יום הכיפורים.

הרב יוסף דב סולובייצ'יק זצ"ל, מגדולי הדור החשובים של יהדות ארה"ב, כותב באחד מהספרים שלו על חוויית ראש השנה שליוותה אותו כל חייו. כך הוא מספר: "שנות ילדותי עברו עלי בעיירה החסידית חסלביץ'. מדי שנה, בהגיע ערב ראש השנה, הייתה ניכרת על פני המלמד החב"ד שלי שמחה גדולה והתרגשות בלתי רגילה. פעם, כשביקש לשתף אותנו - ילדי החיידר - בתחושותיו, אמר כך: היודעים אתם מה יהיה מחר בלילה? מחר יהיה ליל ההכרתה. מחר יונח שוב הכתר על ראשו של הקב"ה! ויודעים אתם מי הוא המניח את הכתר על ראשו? יענקל' החייט וּפְרַל הסנדלר".

הרב סולובייצ'יק ממשיך בנימה אישית וכותב: "במשך השנים דרשתי דרשות הרבה, וכתבתי מאמרים ארוכים בנושא ראש השנה. אף אחד מהם לא גרם לי לחוש באמת את תוכנו העמוק של ראש השנה, כפי שעשו לי זאת דבריו של אותו מלמד. מדי ראש השנה, כאשר אני מתפלל ואומר: 'מלך על כל העולם בכבודך', אני נזכר בהתרגשות התמימה של המלמד שאומר: 'מחר יהיה ליל ההכרתה', ומתרגש מחדש".

כשדברים כאלה באים מאדם גדול, שהיה הוגה דעות כל כך מעמיק ותלמיד חכם בעל ידע מופלא בכל חלקי התורה, זאת אמירה מיוחדת מאוד. עם כל הגאונות והגדלות שהוא זכה להם בבגרותו, עדיין חי בקרבו רושם עצום ונפלא מהדיבורים של המלמד בילדותו. כמובן יש כאן ביטוי לערך המופלג שיש למלמד עם לב יהודי חם. עם כל הידיעות הטובות והמפליגות שהילדים הרכים עוד ירכשו במהלך החיים, הרי שלנקודה העוצמתית שמקבלים מהמלמד אין תחליף.

פאדיחה תלמודית

בימי התשובה הללו שבהם אנחנו ממליכים את ה', העבודה העיקרית היא להבין ולהפנים שכל מה שקורה לנו בחיים מגיע בהשגחה פרטית. כמובן, דברים שאנחנו יכולים לשנות ולתקן עלינו לטפל בהם, אבל גם תמיד צריך לזכור שיש לדברים מקור. לפעמים אנחנו עלולים לשמור טינה בלב כלפני אחרים, רק בגלל ששכחנו את האמת הפשוטה שהדברים התרחשו בכוונת מכוון מאת ההשגחה העליונה.

בגמרא מסופר על רב הונא בנו של רבי יהושע שחלה מאוד, עד כדי שהוא נטה למות. רב פפא בא לבקר אותו, וכשראה אותו במצב כל כך סופני אמר לבני הבית שיכינו לו תכריכים לקבורה. למרבה הפליאה, כעבור כמה דקות רב הונא חזר לחיים והתעורר.

מובן שבסיטואציה הזאת רב פפא די התפדח (אגב, 'התפדח' זו מילה

הבשקה

שרתבריע במישבט!

אלפי מנות משביעות ומזינות שנשלח
בעזרתך, לאלפי ילדים ממשפחות נזקקות,
המתמודדים עם מחסור באוכל,
יכריעו בשבילך את הכף!

בז'אן צ'פצ'וויץ
בז'אן צ'פצ'וויץ!

עלות הארוחות תשרי תשפ"ג

כל חודש תשרי	סעודת אושפיזין בחול המועד	הג הסוכות	ערב ומוצאי יו"כ	
₪ 1440	₪ 60	₪ 720	₪ 120	ילד
₪ 8640	₪ 360	₪ 4320	₪ 720	משפחה

תרום עכשיו בשבילו,
שלא ישאר רעב בחג

1800-35-05-35

לתרומות באתר: www.bhi.org.il

בית
התבשיל
שלא ישאר יהודי רעב

הרהורי תשובה

מיוחד ליום כיפור

הַאֲמֹר לְאִשָּׁה: "הָרִי
אֶת מִקְדָּשְׁתְּ לִי בְּזֶה,
עַל מִנַּת שְׂאֵנִי צְדִיק"
- אִפְלוּ רִשְׁעֵי גְמוּר,
הָרִי זֶה מִקְדָּשְׁתְּ
מִסְפֵּק, שְׂמָא הָרֵהָר
בְּתִשׁוּבָה בְּדַעְתּוֹ
(רמב"ם, הלכות אישות, ח)

שהם אייזן

חבורת האברכים במדבר לא ידעה מי מאזין להם לפנות בוקר • כל האשראם התפוצץ מצחוק, וצעיר ישראלי אחד נותר סמוק מזעם ובושה • הרב פתח את הספר, ושערים חדשים נפתחו איתו • שיחה ביהודית צחה צחצחה את הלב • ההודי שקרא בכף היד הוביל להתפרצות התפילה הראשונה בנהר • שני איים צבעוניים בין מאות אלפי חרדים • עם תינוק זעיר ביד, רטט בגופו של האב: יש בעל הבית בעולם

מסכת סוכה במדבר

רויטל מעיין // ספרנית

גם למראה נושן, כתב פעם אלתרמן, יש רגע של הולדת.

לעיתים אנחנו פוגשים אדם שעבר בחייו שינוי משמעותי, מהותי. שינוי, שממנו והלאה הוא כבר איננו אותו אדם שהיה. אך גם תמורה גדולה מתחילה ברגעים קטנים. בהרהור קל, בחוויה מקרית, בגעגוע שצץ לו כך פתאום באמצע החיים.

לכל בעל תשובה יש הסיפור האישי המיוחד והמופלא שלו. קיבלנו ממגוון בעלי ובעלות תשובה, מרקעים ומגזרים שונים, איזו הצצה קטנה אל אחד מאותם רגעים קסומים. כאלו שרק במבט לאחור, שנים אחר כך, התברר להם עד כמה הם היו גורליים ומשני חיים.

מתוך שק השינה הקשבת בדריכות, עדיין בעיניים עצומות...

השעה הייתה חמש בבוקר.

מדבר יהודה.

סמוך לעין עקב.

ל"ג בעומר.

שנת לילה אחרי מדורה של דיבורים בעומק האמונה והאומנות.

קבוצה קצת מוזרה היינו. לא ממש הומוגנית...

כמה סטודנטיות שלמדו איתי אומנות, וכמה אברכים בעלי תשובה בגילאים מגוונים, שנחלצו לעזרתו של אחי, בעל התשובה, ויזמו טיול במדבר בנושא "אמונה ואומנות".

עוד ניסיון להציל את אחותו ולקרבה לקדושה... ובאמת - מה יכול להיות יותר מפתה עבורי? ... אמנות-אמונה-מדבר, שילוב מטלטל...

מי שהוביל את החבורה היה ישראל חברוני היקר, זקן החבורה - כבן 50 אז, שחקן, כותב, איש מדבר ורוח שאין שני לו.

הרבה שיחות מכוונות היו שם בטיול... קטעי משחק של ישראל, תרגילי התבוננות.

אבל באותה שעת בוקר, על שפת המעיין, זו הייתה שעת החברותא של חבורת הבנים, בלי שום כוונה

להשפיע או להציג בפנינו את יופייה של התורה. הבנות, כאמור, המשיכו לישון בשקי השינה בפניה מרוחקת, ורק אני שהתעוררתי לשמע קולות הלימוד כריתי את אוזני למתרחש...

הם למדו מסכת סוכה.

מידות טכניות של הסוכה. כמה אורכה

ורוחבה וגובהה... כמו שחשבתי

אז - דברים לא רלוונטיים לחיים...

"מוזרים", הרהרתי לי. "למה זה

מעניין אותם בכלל? ... שיבראו

ללמוד אומנות ויראו כמה עומק

יש בעולם..."

אבל הם כבר היו בתוך הסוגיה. דנים,

מנסים להבין...

כמעט נרדמתי שוב, ופתאום אני שומעת

צלילים אחרים... ר' צדוק על מידות הסוכה...

מאותו רגע התחיל לימוד פנימי, חסידי, בנפש

האדם ובמידותיה - שכולו נלמד מתוך מידותיה

של הסוכה.

וואו...

סוף סוף הבנתי מה מסתתר מאחורי הלבושים

הטכניים וההסתרות.

איזה עומק בלי גבול. איזו מתיקות.

איך לא קלטתי עד עכשיו? התביישתי...

בל"ג בעומר הוא, בשנת תשמ"ו, הודח לתוך

שק השינה שלי הרהור התשובה הראשון...

ב-ו-ש-ה!

נועם בכור // מטפל, מייסד שיטת 'דרך'

לפני כמה וכמה שנים הסתובבתי במשך תקופה באשראמים למיניהם ברחבי המזרח. בשלב מסויים הגעתי לאשראם גדול, ובו התקיים שיעור של הסוואמי (המורה הרוחני) על הצ'אקרות.

בנקודה מסויימת בשיעור הוא דיבר על הצ'אקרה השישית הנמצאת במצח, והזכיר כאנקדוטה שזה המקום בו היהודים שמים את התפילין, ושה"אמן" שאומרים היהודים הוא ה"אום" שהם אומרים במדיטציות.

ואני הרגשתי איזה כיווץ בפנים, ולכן בעזרת ישראלית הרמתי את היד, ואמרתי: אבל מה שאמרת לא נכון, לא מניחים את התפילין על המצח, וגם ה"אמן" הוא לא אותו דבר כמו ה"אום".

שקט השתרר באשראם. הסוואמי ירד מהבמה, התקרב אלי עד שנעמד מעלי, נעץ בי מבט עמוק ושאל אותי: אז מה זה תפילין? אז מה זה אמן?

ואני, הרגשתי את כל הדם עולה לי לפנים, ואמרתי לו: "אלה דברים עמוקים".

כל האשראם התפוצץ מצחוק, כולל הסוואמי, ואני לא ידעתי איפה לקבור את עצמי.

התמלאתי אז בכושה, שכל כך הרבה ידע יש לי על תורות המזרח למיניהן, אבל אני יודע כלום ושום דבר לגבי היהדות שלי. ואז, מתוך הכושה שלי, ומתוך חוסר הידע המשווע שגיליתי שיש לי בנושאים האלו, התקבלה אצלי איזו החלטה בפנים, שיום יבוא ואני אדאג ללמוד ולהבין מה הם התפילין והאמן האלו.

יין הונגרי בטורונטו

יקיר קאופמן // ניהולוג ומנהל מחלקה במשרד הבריאות

חזרתי בתשובה בזכות ימימה אביטל, בתהליך הדרגתי. בתחילת תהליך התשובה לא כל כך מצאתי את עצמי בעולם היהדות, הסתובבתי בכל מיני מקומות ולא חשתי משוייך למקום מסויים. ואז, בהשגחה פרטית, הגענו לשנתיים בטורונטו, להתמחות העל שלי. איזה ישראלי שכר בשבילנו דירה, וראינו שמעבר לכביש היה מרכז חב"ד הגדול בטורונטו.

לא היינו קשורים לחב"ד, אז הלכתי לבית כנסת אורתודוקסי אחר, עד שבשבת אחת החלטתי לנסות את בית הכנסת של חב"ד. נכנסתי למניין חב"ד ישראלי, ובו יש הרב ישראל לנדא - בנו של הרב לנדא מבני ברק זצ"ל - והוא הראה לי פנים שוחקות, והציע לי לשבת ללמוד.

הוא פתח את הספר 'ליקוטי תורה' - תורותיו של האדמו"ר הזקן על התורה, ולפתע הרגשתי כאילו קיבלתי מכת ברק. הייתי בשוק, הדברים היו כל כך עמוקים, נפלאים, מהפכניים ומחודשים. לא נתקלתי מעולם בכזה טקסט, ותהיתי מי עומד מאחורי הרעיונות המופלאים האלו. ממש כאילו טעמתי יין הונגרי, בלשונו של ר' נחמן מברסלב. הכרתי תורות של חסידויות אחרות לפני כן, אבל זה היה בשבילי משהו אחר.

התחלנו ללמוד בקביעות יחד והרגשתי שנפקחו לי העיניים. כך לפתע זכיתי לגלות את תורות חב"ד המלאות ברזון דאורייתא, בחוכמה בינה ודעת. עד היום אני לא מפסיק להיות מופתע ומוקסם מהעומק, מהחדשנות, ומהרוחב האדיר והאינסופי, ואני שותה את זה בצמא יום יום.

הגילוי של תורת חב"ד הביא איתו עוד הרבה דברים מדהימים: העבודה האמיתית בשטח של "וא הבת לרעך" הוא "חלק אלוה ממעל ממש", ובעיקר את תפיסת המציאות כשליחות - לא לשאול: מה אני רוצה? אלא: מה רוצים ממני? ופשט לקחת אחריות אינסופית על המתרחש סביבי, ובכך לזכות לחיים בריאים ומלאי משמעות, אחריות ועשייה. זה הפך לי את החיים, נתן לי המון כוחות להזיז דברים חשובים קדימה.

ב"ה
אנו מודים לך
לשבת ולחג
באורח חיים בריא

תופשה עם נשמה

**אל תחכו עד אחרי החגים
נשארו חדרים אחרונים!**

חמישה ימים של איכות, הרחק ממרוץ החיים המטורף, לתת לעצמך מנוחה, איזון וחידוש כוחות. סדנת בריאות לניקוי רעלים, בריאות לגוף ותורת החסידות לנפש.

מרצים אורחים
הרב יונתן הכהן אשורוב וד"ר גיל יוסף שחר

מלון תמרה המשופץ אשקלון

י"ד חשוון - י"ט חשוון תשפ"ד

29.10-2.11 - **חדרים אחרונים**

כ"ז טבת - ב' שבט תשפ"ד

7.1-11.1 - **הרשמה בעיצומה**

בהשתתפות חלוצת הטבעונות בארץ,
מדריכה אורח בריא - **דבורה בראל**

שיעורי חסידות
והרבה נשמה

שיעורי תנועה ונשימות,
מנוחה, טיול בטבע

הרצאות וסדנאות ממיטב
המורים המובילים בתחום
הבריאות והתזונה

ארוחות טבעוניות
מזינות

הסדנאות בכשרות מהדרין מן המהדרין

לפרטים והרשמה:

עמי פייקובסקי 052-8967701

הרהורי תשובה

מיוחד ליום כיפור

זכות בית המשפט

ניר מנוסי // רב, סופר וכותב

בשנת 1999 נערכה הפגנת ענק חרדית נגד בית המשפט העליון בירושלים, על רקע כוונתו להכיר בגיור רפורמי. חרדים מכל הארץ נהרו לירושלים, ובאוניברסיטה העברית החליטו להוציא אוטובוסים להפגנת הנגד שהתקיימה בגן סאקר. כמו סטודנט חילוני טוב הצטרפתי אליהם.

בשלב מסוים בהפגנה, שיעממו אותי הנאומים המוכרים של שרי מר"צ והצעתי לחברתי שנלך להעיק מבט בהפגנה החרדית. היינו שני איים צבעוניים קטנים בים החליפות השחורות, ותחושת מועקה משונה החלה להצטבר בתוכי.

בשוכבי על מיטתי בלילה ניסיתי לפענח מה הרגשתי, ופתאום קלטתי: הפגנתי נגד "מדינת הלכה", אך אם להודות באמת איני יודע מהי אותה "הלכה", ובכלל מה מסתתר ביהדות שאני כה מתנגד לה.

היה זה אחד מהרהורי התשובה הראשונים והיקרים ביותר שלי.

בחדר הלידה

נתי רביץ // שחקן, זמר ומדבב

הרהור התשובה הראשון באמת שהיה לי היה כשנולד הבן הראשון שלי.

בחדר הלידה, בעודי מחזיק את התינוק שיצא הרגע מרחם אמו.

המחשבה הראשונה שהכתה בי הייתה שעד לפני רגע היינו אשתי ואני, ועכשיו יש פה אדם נוסף!

מיד לאחר מכן חשבתי על כך שזה נבע מפעולה אחת לפני תשעה חודשים, כזו שמזמן שכחתי ממנה. הגברת אמנם נושאת את הילד ברחמה, אבל גם לה אין מושג מה קורה שם בחושך.

איך שתי טיפות סרוחות שנפגשות שם ברחם מתחברות והופכות ל-4 תאים שמתפצלים ל-8 ול-16 וכו' ופתאום איבר ועוד איבר. איך כל תא יודע לאן הולך ומה תפקודו, ופתאום יש בן אדם, בנוי בשלמות - העיניים במקום, השפתיים, הידיים, הרגליים, ומערכות מתוחכמות ומשוכללות שאף בשר ודם לא יכול להמציא - מערכת הראיה, מערכת השמיעה, מערכת הדיבור, הזיכרון, מערכת העיכול, מערכת הנשימה, המערכת החיסונית, קוד גנטי... וכל זה סתם במקרה?!

מאותו רגע לא היה לי ספק שיש פה מערכת אלוקית של שליטה, בקרה וביצוע שהיא מעל כל תפיסה או השגה אנושית.

חוויתי שם את התגלות הקב"ה בתפארתו, ועד היום אני קורא לרגע הזה "מעמד הר סיני".

3 ימים שישנו לכם את החיים

מימי ומשה דיקמן

פסיכולוגית ומומחית בטראומה וזוגיות וניורולוג

מזמינים אתכם

לשבת סדנת אימאגו לזוגות

התרשמתם שיש לכם דינמיקות מעגליות בלי הקשבה? האם שמתם לב שיש אותה מריבה בסגנונות שונים? תשתתפו אתנו בסדנא הבאה שלנו לחוויה בלתי נשכחת של בניה, קשר, וחלום זוגי. באווירת שבת במלון אביב בטבריה -- כשרות מהדרין

נובמבר 11-9

שבת פרשת חיי שרה

המחיר לזוג ₪3,700 (אפשרות לתשלומים)

לנרשמים עד ה-9/30 ₪3,300

הרב דר אברהם טוורסקי:
אני מכיר את עבודתה!
המצויינת של מימי, ואני
מאמין שהסדנא שלה מאד
חשובה. במיוחד בימינו
כשיציבותה של המשפחה
נחלשת כל כך."

הרב אהרון בינה, ראש
ישיבת נתיב אריה: "אני
מכיר ועבדתי עם מימי
למעלה מ-20 שנה. צפיתי בה
הופכת גם קשיים מאד
גדולים להצלחות. אני
מתרשם לא רק מהמקצועיות
של מימי, אלא גם מיראת
שמים שלה. הסדנא הזאת
חשובה לכל בית ישראל."

לרישום ולפרטים נוספים תקשרו
ל: 054-755-4228

למידע על הסדנא
www.mimidickman.com

כּי יִטְרַף

כּי יִשְׁקֹט

**ארגון להבה מציל, תומך ומלווה כל שנה
מאות בנות מסכנת שבי והתבוללות**

**אנא עזרו לנו לתת להם
חיים חדשים ושנה טובה יותר**

פדיון כפרות להצלות נפשות

תרמו עכשיו

להבה

למניעת התבוללות בארץ הקודש

LEAVA.CO.IL • 074-787-1390

התבודדות בגנגס

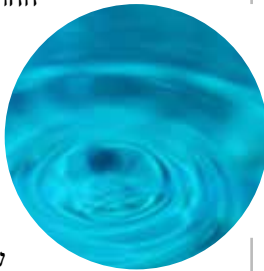
עמית קדם // מטפח ומייסד שיטת 'דמיון נובע'

רישיקש. הולך לקורא בכף יד. "יש לך כוח גדול של תפילה" הוא אומר לי. אני, שמעולם לא התפללתי ולא חשבתי שאתפלל, מסתכל עליו בלא הבנה.

למחרת אני מוצא את עצמי לפנות בוקר בשחייה היומית בגנגס, מתפלל. לא בטוח למי ולא בטוח למה, אבל תפילה בוקעת ממני החוצה בפעם הראשונה וממלאת אותי בהתרגשות.

מה ראה הקב"ה לגלות לי את התפילה דרך קורא בכף יד הודי? יש דברים נוספים שהוא אמר לי, כאלו שלקח לי הרבה זמן למחוק מדעתי. "מצח הנחש" קראתי לו ביני לבין עצמי. אבל את התפילה גיליתי דרכו.

שנים לאחר מכן, על דף גמרא בכולל ליטאי, שאלתי את החברותא שלי איפה ביהדות מדובר על מדיטציה. הוא הרים אלי עיניים תוהות ואמר שאחפש אצל הברסלבים, יש להם התבודדות. הבנתי שאני ברסלבר, והבנתי שאז בגנגס זו הייתה ההתבודדות הראשונה שלי.

יהודית

רוני רוזנפלד // משוררת ופסיכותרפיסטית

בזכות ספר תהלים.
על ארץ הקדש
וליל הסדר בנכר,
זכור לי היטב
כל מה שאמר.

דבר יהודית
על השם וגדלו,
ואני בכיתי
מפאת כבודו
שמלא עולם הוא
עד לפה,
וגם על בדידותי
בארץ ההיא.
שכעת הבנתי אותה ביהודית.

לפני עשרים שנה
בארץ רחוקה
פגשתי בו
יבקשתי,
דבר אתי ביהודית.
אני ישראל, אמר
ומדבר עברית.
זה לא מספיק,
דבר אתי ביהודית.

כמו מים קרים על נפשי העיפה
דבר על תפלין
ותפלות
על קדוש המוני.
על נס שארע לו

החברה לשיקום ולפיתוח
הרובע היהודי בעיר העתיקה
בירושלים, בע"מ

ולוים לשירים ולצנורם

בהשתתפות יונתן רזאל (הלוי)

מיזם תפילה מסורתי על מדרגות חולדה למרגלות הר הבית

חוו"מ סוכות | יום שני, י"ז תשרי, 2.10 | בשעה 17:00 | הגן הארכיאולוגי ירושלים
הפקה מוזיקלית: איציק וייס // מנצח: יותם סגל הכניסה בהרשמה מראש, 20 ₪ למשתתף

לוויים? בואו לשיר כמו בבית המקדש!

להרשמה ננסו לאתר או סרקו:
www.travelrova.co.il

כיצד להשתחרר מהכעס והטינה שיש לנו על אחרים?

מצד שני, מאחר ורק אנו אלו שיכולים לתקן את עצמנו ולשנות את גורלנו – אנו האחראים.

האחריות, בניגוד לאשמה, משחררת. היא משחררת אותנו מהציפייה (שלרוב לא תתממש) שאנשים אחרים יתנהגו אחרת, היא משחררת אותנו מהמחשבה שאושרנו תלוי בזולת, והיא משחררת אותנו מרגשות קשים ומתחושת הקורבנות.

אז במקום לקפוא על השמרים ולצפות שאחרים ישנו את יחסם אלינו, כדאי שננצל את ההזדמנות להתבונן פנימה ולשנות את עצמנו, שינוי שיביא אותנו למדרגה הבאה אליה אנו צריכים להגיע ויגרום גם לסביבה להתנהג אלינו אחרת. ■

בברכה,

יוגב שמחון

הכותב הנו מייסד המכללה להכשרת מטפלי NLP

ודמיון מודרך בגישה יהודית

מייל: yogevsimhon84@gmail.com

יועצת הלימודים: 050-666-9304

אם תבוננו היטב, תוכלו להבחין שמה שקרה לנו עם אדם אחד קשור לעוד דברים שפוגשים אותנו בחיים גם עם אנשים אחרים.

זה רק מלמד שיש בנו משהו שצריך תיקון.

אולי המילה תיקון יכולה להישמע קצת פוגענית, לכן חשוב להבין שכולנו הגענו לעולם לשם תיקון, באנו על מנת לצמוח ולגדול והקשיים בדרך מעוררים אותנו לעניינים בהם צריך להשקיע (אלו יכולות להיות תפיסות עולם, מידות ומעשים).

האם זה פוטר את האדם האחר? האם הוא חף מפשע? כנראה שלא, אך אותנו זה לא צריך לעניין, מאחר והאחריות שלנו היא לתקן רק את עצמנו, את האחרים לא נוכל לתקן. את התיקון שלהם עלינו להשאיר להם ולהשגחה.

מה שחשוב לנו זה להבין שאיננו יצירי הנסיבות, אנו יוצרי הנסיבות.

אולם מאחר ולא יצרנו את הנסיבות ברצון ובמודע – אנו לא אשמים.

התשובה לשאלה שבכותרת היא: לקיחת אחריות.

לרוב אנו מרגישים קורבנות של הנסיבות, וכל עוד אנו מרגישים כן רגשות הכעס והשנאה רק מתגברים והולכים ככדור שלג. אנו כועסים על מה שנעשה, ואחר כך על עצם הכעס והשנאה, ואחר כך אנו מתביישים מעצמנו ואז אנו בנוסף לכל זאת גם מתוסכלים...

את כל התסכול הזה אנו משליכים על הזולת מאחר ו"בגללו הגענו למצב הזה", ואז השנאה והכעס רק הולכים וגדלים, והסובלים הראשיים מכל המצב הזה הם אנחנו בכבודנו ובעצמנו.

הדרך להשתחרר מהמעגל הזה היא לקחת אחריות (אחריות ולא אשמה, כפי שנסביר להלן).

להבין שאם זה קרה לנו, כנראה שיש משהו שאנו צריכים לשנות ו/או לתקן בתוכנו.

אם הגענו למצב הזה, זאת אומרת שיש בנו משהו שמביא אותנו למצב הזה.

כ"ס

מחשבת מסלול מחדש?

אחרי צעד או שניים בקריירה שלך, את רוצה משהו אחר, משהו לנשמה...

הרשמי עכשיו למסלול הסבת אקדמיות לסיעוד
בבי"ח לניאדו!

השמה חידית בעבודה למתאימות

מלגות למתאימות

* הפתיחה תלויה במספר הנרשמות והמתקבלות לתכנית

לפרטים נוספים, להרשמה ולתיאום ראיון קבלה:

www.laniado.org.il | 09-860-47-78

בית הספר האקדמי
לסיעוד ע"ש טסלר
מרכז רפואי צאנז - לניאדו

ירח האיתנים

מבט מעמיק למועד תשרי על פי השם משמואל'
הרב אלי שיינפלד

שמחת ההזדמנות

על הסבר זה של רבנו יונה מקשה השם משמואל'. המושג 'תשלומין', כך הוא אומר, מתאים יותר לפעולה שנעשית אחרי המועד המקורי ולא לפני. כך אנו מוצאים בעניין תפילת תשלומין, למשל, אותה מתפלל אדם רק לאחר שהפסיד את התפילה המקורית.

על חפתן ההיכל

לפיכך מציע השם משמואל' הסבר משלו, נפלא ממש, בהשראת פסוקים ממזמור מ"ה בתהילים. מזמור זה נכתב לכבודו של מלך (שהוא משל לקב"ה או לתורה, ע"י במפרשים על אתר), ומוזכרות בו תחושותיהן הנשגבות של בנות שעומדות להיכנס פנימה, אל היכל המלך: "כָּל כְּבוֹדָהּ בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוֹשָׁה. לְרִקְמוֹת תּוֹבָל לְמֶלֶךְ בְּתוֹלוֹת אֶתְרִיָּה רְעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ. תּוֹבֵלְנָה בְּשִׁמְחַת וְגִיל תְּבַאֲיָנָה בְּהִיכַל מֶלֶךְ" (פס' יד-טז). לא כל אחד זוכה למעמד מיוחד שכזה. אפשר לעצום עיניים ולדמיין את קריאות הגיל והשמחה המלוות את הבנות הנרגשות. השמחה הגדולה והאוויר המתפרץ בהחלט מתקבלים על הדעת. השם משמואל' מפנה את תשומת לבנו לעובדה שהשמחה מוזכרת רק בחלק הראשון של הפסוק, עת נערכות הבנות לקראת המפגש. כשהן באות כבר פנימה, סביר להניח שפניהן מרצינות נוכח המעמד המרומם, ואווירה של יראת כבוד מדריכה את צעדיהן.

פסוקים אלה הם המודל, אומר השם משמואל', לעבודת יום הכיפורים המורחבת. ביום הכיפורים אנחנו עוברים דירה למשכנו של המלך. במשך יום זה אנחנו זוכים לשהות ממושכת בהיכל. ביום זה זוכים ישראל לזכות עצומה השמורה רק להם, הלא היא כניסה לתוך היכלו של מלך העולם. עצם המפגש המיוחד עם המלך משנה אותם ללא היכר. על פי השם משמואל' זוהי הסיבה לחובת האכילה בערב יום הכיפורים. אכילה זו היא ביטוי מוחשי לשמחה שממלאת את עם ישראל נוכח הזכות הגדולה לה יזכו ביום המחרת. מחר, בעת המפגש עם המלך, לא יהיה מקום לגילויי שמחה, שכן באופן טבעי אווירה נוראת הוד תמלא את הלבבות, ולכן דווקא כעת, טרם המפגש עצמו, זה הזמן המתאים ביותר לבטא אותה. ובלשונו של השם משמואל': "השמחה שייכת רק מקודם על הובלה להיכל מלך, שישים כל איש אל לבו שלמחר יעמוד לפני מלך הכבוד כמלאך, והוא מכין את לבבו ליום המחרת, כענין הכתוב "תובלנה בשמחות וגיל", וההובלה היא בערב יום הכיפורים על כן שייכת אז השמחה".

האכילה בערב יום הכיפורים שופכת אור לא רק על יום הכיפורים עצמו, אלא על כלל הימים הנוראים. ה' חפץ בקרבנות אליו ולכן הכין עבורנו ימים המסוגלים לסייע לנו לזכך את מעשינו ולדייק את מחשבותינו. זיכוך המעשים ודיוק המחשבות אינם קלים כלל ועיקר, אבל לחשיבותם אין שיעור. עלינו להעריך ימים אלו, לנצל אותם ולשמוח בהם עד מאוד.

ואולי, מעתה, נשתדל לשמוח ולהודות לה', לא רק בעת חנוכת הבית אלא גם כמה רגעים לפני תחילת השיפוצים...

לא מזמן הוזמנתי לחנוכת הבית' של חבר קרוב. היה ממש שמח. קביעת מזווה. פרקי הודיה וריקודים מכל הלב. האווירה היתה ספוגה בתחושה של הכרת הטוב, ובצדק. לא כל אחד זוכה להרחיב את משכנו, בוודאי בתקופה בה המצב הכלכלי מאתגר, מה שהופך את רכישת הדירה למשימה לא פשוטה.

בעקבות חנוכת הבית יצא לי להרהר על אודות ה'חגיגות' בהן אנו נוטלים חלק. התכונות זריזה בשמחות הנחוגות מגלה שרובן נעות סביב אירועים שכבר התרחשו כדוגמת חתונות, בריתות, סיום מסכת, סיום תואר, וכן על זה הדרך. הכרת הטוב היא מידה יסודית בנפש, ולכן בהחלט יש מקום להודות על אירועים שהתרחשו בעבר.

בפסקה מרתקת הקשורה ליום הכיפורים מחדש השם משמואל' שבצד החשיבות הגדולה שיש בהכרת טובה על אירועי העבר, ישנה חשיבות עליונה להודות ולשמח לעיתים גם על מאורע שעוד לא התרחש. בכך הוא מבאר את המעלה הגדולה שיש באכילה בערב יום הכיפורים, ובעקבותיו נלך גם אנו.

הכנה משונה

הגמרא במסכת יומא מלמדת אותנו הלכה מחודשת והיא שיש עניין מיוחד לאכול בערב יום הכיפורים, בתשיעי לחודש, עד כדי כך ש"כל האוכל ושותה בתשיעי, מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי". ההלכה המחייבת אכילה בערב יום הכיפורים מפתיעה היא. ביום הכיפורים אנחנו מצוים בחמישה איסורים - אכילה ושתייה (שנספרים כאחד), סיכה, רחיצה, נעילת הסנדל ותשימי המיטה - שמטרתם להרחיק אותנו מעיסוק בגוף ובצרכיו החומריים לטובת ריכוז מאמץ בצרכי הנשמה. הימנעות זו מצרכי הגוף מאפשרת לנו להידמות למלאכי השרת ליום אחד בשנה. לאור זאת, ניתן היה לחשוב שההכנה היותר ראויה ליום הכיפורים תהיה הכנה רוחנית רוויה בתשובה ובחרטת עמוקה. איך משתלבת אכילה מרובה בהכנות לקראת יום כה נשגב ועוד תופסת את החלק המרכזי שבה? תמיהה זו אף גוברת למקרא ההלכה שאכילה ושתייה בערב יום כיפור עדיפות אפילו על לימוד תורה.

טעמים רבים נאמרו בעניינה של האכילה בערב יום הכיפורים. לדוגמה, בספרו 'שערי תשובה' (שער ד סימן ט) מביא רבנו יונה כיוון לפשר מצוות האכילה בערב יום הכיפורים. לדעתו יום הכיפורים הוא יום טוב ומשמח! ביום הכיפורים אנחנו מצליחים להיפטר מהלכלוכים ומהחטאים שהעיקו על נפשנו. ביום זה 'מתכבסים' עוונותינו, ורוח של כפרה וטהרה עוטפת את העולם, בחסד ה' עלינו. ביום זה אנו מתנקים ומתיישרים, מצליחים בסייעתא דשמיא להתחדש ולשוב אל המקור האלוקי. ביום טוב שכזה, מסביר רבנו יונה, היה ראוי שנערוך סעודת מצווה, כמו בשאר חגי ישראל, מתוך שבח והודאה לבורא על כל אשר גמלנו. אלא שמצוות ה' מונעת מאתנו את האכילה בעיצומו של יום, ולכן אנו מצוים לקיים את סעודת המצווה יום קודם. לפי רבנו יונה, האכילה בערב יום הכיפורים מהווה תחליף מוקדם לסעודת המצווה של יום הכיפורים, והיא משמשת למעשה כסעודת תשלומין.

"היום הזה
נהיית לעם"

במקום בו נכרתה הברית בין העם לארצו ותורתו,
נצהיר אמונים באתר המורשת המשמעותי ביותר שנתגלה בישראל

צעדת השומרון אל מזבח הר עיבל

הפנינג ענק לכל המשפחה

שני • סוכות, י"ז תשרי 2.10 • 11:00

15:00 במת אומנים: להקת אהללה מארחת את שולי רנד ואהרון רזאל
במעמד אישי ציבור ורבני השומרון

הפעלות, דוכני מזון ומתנפחים

סיורים מודרכים במזבח יהושע

האירוע באישור ובליווי
כוחות הביטחון

מותאם למשפחות • הצעדה לאורך כ-3 קמ' • הגעה עם
רכבים פרטיים עד למיקום תחילת הצעדה • אפשרות
להסעות מפארק בראון, או מכל רחבי הארץ • לפרטים:
053-255-7784

בחזרה לגן עדן

נגללה בפניהם האפשרות לתשובה מאהבה יחד עם ההסתרה, ולכן התשובה תהיה מיראה ומחוך לגן עדן.

יום כיפור הוא חזרה לגן עדן, חזרה לעולם לפני החטא, זה שמעולם לא היה בו חטא. המקווה הוא מקווה של אהבה, וזה סוד הווידוי. אנחנו באים אל הקדוש ברוך הוא כפי שבאים אוהבים, ומספרים הכל, הכל. לא מסתירים דבר. לא מותירים שום חציצה של דברים מוחבאים. הכל יוצא. הכל מונח על השולחן. אין סודות בינינו.

שיקוף לרגע הפשוט הזה, הקרוב והאינטימי, נמצא ברגע כניסת הכהן הגדול לקודש הקודשים. הוא פשוט עומד שם בתוך הענן. נמצא. לבוש רק בגדי לבן, ללא כל חציצה. זו חציצה אחת שיש להסיר - ההסתרה.

כולם מוזמנים

אבל יש עוד חציצה, והן החציצות בינינו. לא ניתן לזעוק ולבקש קשר עם אבא, כאשר מערכת היחסים עם בן אחר של אבא - משמע: עם אחיך היושב לידך בבית הכנסת או בכל מקום אחר - תקועה ומשובשת.

"מכל חטאותיכם" - נאמר, ורק אז - "לפני ה' תטהרו". כביכול אומר לנו בעל הכפרה: אם רוצים אתם שאכפר עליכם ואתה אתכם מכל מה שעשיתם לי - עליכם ראשית להיטהר ביניכם מכל חטאותיכם, אלו מצוות שבין אדם לחברו.

אין אהבה למחצה, לשליש או לרביע. אין אהבה רק בכיוון מסוים. כאילו מהקדוש ברוך הוא נבקש כפרה שיסודה הוא אהבה, אך כלפי החבר שלנו - שם נמשיך להחזיק את הפגיעה. זה לא ייתכן. אהבה צריכה מרחב שלם ומלא, ולכן את החציצה הזו יש להסיר כדי שהאהבה תהיה שלמה.

ההסרה באה לידי ביטוי ב'התרת נדרים' ובתפילת 'כל נדרי', שעניינה התרת נדרים נוספת קולקטיבית. ההתרה הזו מוחקת את ההבדלים שישנם בין המחמיר למקל, בין המהדר יותר למהדר פחות. הנדרים מותרים, העבריינים מוזמנים. רוצים לשוב ולהיכלל באור הגדול של הציבור שאליו מגיעה הכפרה. "כולך יפה רעייתי ומום אין בך".

"עיצומו של יום מכפר". העוצמה של היום הזה, בו הקב"ה עונה לתפילותינו ומודיע לכל את אהבתנו, מספרת לנו שנה אחרי שנה כמה הוא אוהב אותנו, וכמה שום חטא ושום נפילה לא יכולים לפגום באהבה הגדולה הזו. כך באה הכפרה ומנקה, מטהרת, מיישרת ומגהצת. "רְצִיֵת ה' אֲרֻצֵף שִׁבְתְּ שִׁבְתִּי יַעֲקֹב, נְשֹׂאת עֵוֹן עִמָּךְ כְּפִסֵּיתְ כָּל חַטָּאתָם סֵלָה".

וכמו זוג אוהבים שמנסים לנצור את רגעי האהבה הגדולים של החופה וחדר הייחוד, כך גם אנו - רצים מאהבת יום כיפור היישר אל הסוכה, חופת האוהבים, לשבעה ימים של שבע ברכות עם המלך במסיבו.

האדם הוא יצור פעיל. אוהב לעשות, לפעול, ליזום וליצור, ולכן קשה עלינו הפסיביות. ראש השנה במובן הזה הוא חג בו יש לנו מקום ברור, יש לנו עבודה: צריך להמליך את המלך. בשופר, בתפילה, מלכויות וזכרונות ושופרות. יש מה לעשות.

אך הנה מגיע יום - ולפי מסכת יומא זה היום - שבו נדרשת מאיתנו רק דרישה אחת פשוטה: לא להפריע.

יום הכיפורים הוא כמו מקווה. את הטהרה פועל המקווה עצמו, כגזירת הכתוב שארבעים סאה מים לא שאובים מטהרים, והתפקיד של האדם הוא רק לא להפריע, להיכנס פנימה היטב ולהסיר את החציצות.

כי מהי כפרה? כפרה אינה תשובה. תשובה היא בהחלט תחת אחריות ממשלת האדם, לתקן את מעשיו, לשנות אותם ולחזור למוטב. לעומתה, כפרה היא קרבה, היא אהבה.

אך כיצד תחזור האהבה אחרי שהיא נפגמה במעשים כאלו ואחרים? נייר שנכתב עליו כתב ושוב נמחק, יישאר "נייר מחוק" גם אם הכתב איננו!

אכן, הכפרה היא מתנה בלתי מובנת.

על רקע כל רושם המעשים הרעים שעשינו - שגם אם שכנו עליהם בתשובה, אבל את הרושם של מה שכבר נעשה אין בכוחנו למחוק - ובכן, ביום מסוים בשנה בא הקב"ה ורוחץ אותנו ומנקה את הכל. "מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאותיך". והמשל כאן מדויק: רושם החטא מסתלק מעמנו בדיוק כמו ענן שחור וסמיך שהיה כאן במלוא הנוכחות שלו - ולפתע נשבה רוח ואין ממנו לא זכר ולא רושם ולא שארית. נותרו רק שמיים תכולים ונקיים.

את הפלא הזה, את המתנה הזו, יכול לעשות רק הקב"ה. זוהי הכפרה המגיעה ממקום אחר, חדש, נקי. מקום שהחטא מעולם לא הגיע אליו, מעצם הקשר בין הבורא לנבראיו.

ובכל אופן אנחנו מתבקשים לא להפריע.

ובכל אופן אנחנו עסוקים בפעולה רציפה ומתמדת של אמירת וידוי.

והם הם הדברים. הווידוי, תפקידו אחד: להסיר את ההפרעה המרכזית והמשמעותית ביותר בין אוהבים. ויום כיפור הוא יום של אוהבים. "יום שימת אהבה ורעות, יום עזיבת קנאה ותחרות".

המלך באהבתו אותנו מכפר לנו על כל הרשמים הלא טובים שהשארו במערכות היחסים בינינו לאורך השנה הקודמת, אם רק נפסיק להסתיר! כי החטא הבסיסי בין האוהבים הוא חטא ההסתרה.

נכנסים למקווה

בגן עדן מקדם צווה אדם הראשון לא לאכול מעץ הדעת.

אם יש ציווי - יש בחירה, ויש גם אפשרות לעבור על הציווי, כלומר: לחטוא. נמצאנו למדים שהאפשרות לחטוא היא חלק מגן עדן. מדוע אם כן התשובה של האדם ואשתו נעשית מחוך לגן עדן, תוך כדי שהם מגורשים ולהט החרב המתהפכת נמצאת שם כדי לשמור שלא יחזרו?

התשובה טמונה במילה אחת: הסתרה.

אם היו באים אדם וחווה ומתוודים ואומרים: חטאנו שנינו גם יחד ואכלנו מן העץ, שנינו יחד טעינו והלכנו אחר עצת הנחש, ואנו מבקשים תיקון ותשובה - או אז היה מראה להם הבורא שבגן עדן, ליד עץ החיים, יש גם עץ התשובה, ואולי עץ החיים הוא עצמו גם עץ התשובה. והם היו שבים בתשובה בתוך גן עדן, או בשפה שלנו: הם היו שבים בתשובה מאהבה. אך כיוון שהסתירו וגלגלו אחריות מאחד לשני, והסתרו מאלוקים המתהלך בגן לרוח היום,

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמעטלמת בישראל

מתקני המים המתקדמים של 'הדס מים'

אלפא פלוס
רק ב- **1490** ₪

ספירט פלוס
רק ב- **2390** ₪

מאושרים לשימוש נרחב במים החמים והקרים

MILLERPOINT

פרימיום
רק ב- **790** ₪

ספירט
רק ב- **1390** ₪

חייגו והתחדשו:

***5018**

HDS
Water

לשתות בטוח!

מתאים לתקנים: 900, 5452
ספירט - 1505/1

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00
בתוקף עד 30.9.23 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | המחיר הקודם של המוצרים שבמבצע היה בתוקף לפחות יום | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

גבול, הכי חופשי

גבול. מילה כזו שכאשר אני פוגשת בה, אני מיד שומעת מעצור.

כמו תמרור האומר לנו: עד כאן, חבר.

לי אישית זה גורר אסוציאציה לא פשוטה. כמי שגדלה בבית כמעט ללא גבולות, להורים שנעוריהם היו בשנות השבעים, לא היה קל לי שמשוהו יגיד לי מה לעשות, אפילו אני...

לקח לי זמן להתיידד עם המקומות האלו, ולהבין שללא גבול אני אהיה ללא הגדרה וללא תוכן מוצק. ללא קו מתאר, אני לא ממש אוכל להיות אני.

עם השנים למדתי והסכמתי לקבל חלקי הגדרות ועמידה בתפקידים מחייבים. הבנתי גם את המוכנות להגדרה עצמית שמביאה עימה זהות ברורה, מה שפעם היה עבורי מילה קשה.

אז נכון, הגבולות משתנים מזמן לזמן, החיים מלמדים היכן להתפשר עם עצמי ומתי לנהוג עם עצמי ב'אתכפאי' - לכוף על עצמי את רצוני, ומרצוני את רצונו... זה נושא מעניין ומשתנה אך חשיבותו ברורה, ה'מלכות' שלי על עצמי היא עניין רציני.

הגבולות קיימים סביבנו אם נרצה ואם לא. לדוגמה, הזמן הוא גבול מאוד רציני, כזה שלא מקשיב ולא מתכופף בשום מצב (טוב, חוץ מליהושע בגבעון...), והמוכנות לקבל אותו ולהישמע לו היא חתיכת עבודה לאנשים כמוני. אני זוכרת שאמרתי פעם לחברה טובה שהאויב הגדול ביותר שלי הוא הזמן. היא חייכה באהבה ושאלה אם אני רוצה שהיא תיקח אותו ממני... פתאום הבנתי שלא רק שאני לא רוצה שהוא ילך, הייתי ממש שמחה לקבל ממנו עוד... רק אז הסכמתי לזרום איתו.

גבולות מול אחרים הם עוד נושא. גבול, הוא היכולת שלי לא להיעלם בתוך האחרים. לא להתאדות בתוך רצונותיהם. היכולת להביע את רצוני או לומר 'לא', משאירה אותי בחיים מול הרצון להיות נאהבת ורצויה.

פתיחת הגבולות שלי מול אחרים גם היא נושא רציני, עד כמה ומה אני מוכנה לספר ומה לא. יש אנשים רבים שהעבודה הגדולה מולם היא להיפתח, להבין שדברים שנחשבים אצלם אישיים יכולים להיות יותר משוחררים ולהוות יסוד לחיבור. ויש כאלו שצריכים לעבוד על המקום הסוגר, השומר את עצמם לעצמם או לאנשים מיוחדים, להיות מסוגלים לייחד כמה מהדברים לאיש אחד, לחברה טובה...

גבולות הם המקום שבתוכו אני יכולה לזרום הכי חופשיה... כי אני יודעת שאני מוגנת, אני בתוך גבולות הנכון, הבסדר, המוכר.

פעם שמעתי מהרב גד ונקרט מבת עין, שאדם הנמצא על גג הקומה השלישית יכול לרקוד בכיף רק אם יש מעקה סביבו... כי רק עם הגבול הברור הזה הוא מוגן ויכול לזרום בחופשיות. כאשר אין מעקה מסביב, אתה רוקד אבל כל הזמן נזהר ובודק את עצמך, כל פעם מגניב מבט שמוציא אותך מהתוכן אל בדיקת הגבול. כנראה שככה זה בעולמנו, כמעט כל דבר הוא גם וגם, העוצר וגם המאפשר.

קרוב ה', גם לנכד הרב שהתאסלם

"לא נותר לי הרבה זמן לחיות, אני לא רוצה להיקבר בבית קברות מוסלמי. נולדתי יהודי, אני רוצה למות כיהודי", אמר דוד בשיחת הטלפון הראשונה אלינו (השם האמיתי שמור במערכת).

מדובר באדם מבוגר, יהודי שהתאסלם. כן, זה קורה גם לבנים, לא רק בנות נופלות לקשרים פוגעניים וממירות את דתן. לשאלתי מה הוביל אותו לכך, סיפר דוד על חיים של בדידות גדולה. הוא נכה צה"ל שנפצע במלחמת לבנון ועבר חיים לא קלים. הוא גרוש, חי לבדו וסבל מדיכאון, ואז הכיר ערביה והתאסלם.

במשפחה ניסו לעצור את המהלך ולהניא אותו מכך, אך דבר לא עזר. בהמשך, כולם כבר התרחקו ממנו וכעסו עליו מאוד. הוא נשאר בודד, ללא כל עורף משפחתי, ואף ילדיו ניתקו קשר עמו.

כרבות הימים מצבו הרפואי התערער, והדבר גרם לו לחשבון נפש. הוא נפרד מהערבייה ופנה אלינו כדי לחזור ליהדותו.

בשיחה הראשונה עמו, דוד תיאר לי כי הרגיש שאינו יכול לשאת את הכתם הזה, וביקש לחזור הביתה לעם ישראל. המחשבה שמא לא ייקבר בקבר ישראל, הביאה אותו לרצון לשוב מהר לחיק היהדות. עניתי לו כי אני מאחלת לו לא רק למות כיהודי, אלא לחיות כיהודי.

מאז אנחנו מלווים אותו ותומכים בו. היינו איתו בבית הדין הרבני בעניין ההשבה ליהדות, ועורכי הדין שלנו יצגו אותו בגירושים בבית הדין הרעני.

מרגע שחזר ליהדותו, משהו חדש התחיל לפרוח בו. אחותו התקשרה אליו והזמינה אותו לאזכרה של ההורים. המשפחה שהתרחקה החלה להתקרב ולהתעניין בו, נוצר מחדש קשר, וזה החזיר את האור והשמחה לפניו. בכל פעם שדיברנו או נפגשנו עמו, הוא אמר: "אני יהודי עכשיו! אני מאושר!"

הוא חילק את יומו בין הטיפולים בבית החולים לבין בית הכנסת. הוא חי סביב בית הכנסת יום יום. מתפלל, לומד תורה, וכל הזמן אומר: "אני יהודי, חזרתי לעצמי". הוא כל כך מאושר ומרגיש טוב על הזכות להיות יהודי.

דבר אחד הכביד על ליבו. איך דווקא הוא - נכד לרב חשוב וידוע, שגדל על מסורת וערכים יהודים, שירת בצבא ונפצע במלחמה - הגיע לגרוע מכל, והתאסלם.

למרות כל ניסיונותינו להסביר לו על כוחה של תשובה, להרגיע אותו ולהוריד את מפלס המתח בו היה שרוי, לא הצלחנו בכך. הוא לא סלח לעצמו על שהמיר את דתו. "עשית חטא חמור מאוד" אמר לו הדיין בבית הדין הרבני, והמשפט הזה טלטל אותו מאוד וייסר אותו.

דיברנו עם הרב שמואל אליהו, והרב הצליח להרגיע אותו. הוא דיבר איתו על עולם התשובה והטיל עליו משימה חשובה: לעזור לי בקירוב רחוקים. הוא אמר לו: "ענת תנחה אותך עם מי לדבר, ואתה - שהיית שם - תוכל להחזיר עוד יהודים הביתה".

אכן, הזמנו אותו לאחד האירועים של ארגון להבה, יחד עם נשים וילדים שחילצנו מהכפרים ושהו בבירות החירות שלנו. דוד סיפר את סיפורו וחיזק את כל הנוכחים.

לאחרונה מצבו הרפואי הורע מאוד, הוא מתמודד עם בעיות רפואיות רבות ומרגיש כי קצו קרב. לפני ראש השנה נסעתי עם העובדים שלי לבקר אותו. הוא היה חלש מאוד, אך רוחו חזקה. באנו לחזק, ויצאנו מחוזקים.

ובימים אלו, ימי התשובה, לא נותר לנו אלא ללמוד מקרוב מה כוחה של אמונה בשעת משבר, וכמה קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראהו באמת.

סיפורה של מחיצה

איתי אסמן

נמצא ב'מדינת תל-אביב' (חשוב להדגיש שלא כל תושבי העיר מזדהים עם המאבק), ובזמן שגרעין קיצוני של אנשים מתיימר לעצב כאן את דמותו של המרחב הציבורי של המדינה, לפתע מגיעים כמה יהודים, בתוך המרחב הציבורי של תל-אביב ושמים מחיצה (!). המעשה הזה משגע אותם ולא נותן להם מנוח. הרי כל המאבק שלהם הוא להוציא את היהדות מהמרחב הציבורי במדינה, אז מי החצופים האלו שמניחים בתוך

הטריטוריה שלהם (כביכול) אקט יהודי? המחיצה הזו מבחינתם היא סמל, סמל שמעצב צביון וזהות - אם במדינת תל-אביב הם לא מצליחים להעיק מחיצה במרחב הציבורי, איך הם יעשו זאת למדינה שלמה?

הקנאות שלהם מוכיחה שהמאבק הזה אינו מאבק פרטי של 'ראש יהודי', אלא מאבק יהודי-לאומי האם המרחב הציבורי שייך למחאת קפלן או שהוא שייך לציבור בישראל. אם המחיצה תוסר זה לא יהיה ניצחון נקודתי אלא ניצחון מערכתי שבו קבוצת מיעוט מכריזה "רק בשביל הערכים הפרוגרסיביים שלנו מותר לחסום חופש תנועה". זה נכון שאפשר להתפלל בבית הכנסת ולא חייבים

לעשות זאת בכיכר דיזינגוף, אך התפילה בכיכר קמה כדי 'לשבור מחיצות בלבבות' ולצרף כמה שיותר יהודים לתפילות יום הכיפורים. והציבור אכן מגיע, וזה מה שבאמת מפריע לשקמה ברסלר ויריב אופנהיימר - שהציבור רוצה מסורת, כי היהדות לא שייכת רק לדתיים אלא לכל עם ישראל. אז הם רוצים שנחביא אותה בבתי הכנסת - 'היה יהודי בביתך ופרוגרסיבי במרחב הציבורי'. לכן גם כאשר התפילה הזו מבטאת את שיח הליברליזם וחופש הביטוי הם מתנגדים לה, כי זו מלחמת תרבות ובתוכם פנימה הם יודעים זאת והם לא מתכוונים לוותר.

אבל גם אוהבי מסורת ישראל לא מתכוונים לוותר, ולא הולכים להיכנע לכפייה חילונית ולפגיעה בחופש הדת במרחב הציבורי, כי היהדות לא פחות חשובה מ'דת מחאות קפלן'. אז אם אתם רוצים להיות שותפים בהגברת אהבת ישראל, אהבת היהדות, הליברליזם והדמוקרטיה (האמיתית) אתם מוזמנים לתרום ל'ראש יהודי' ולחזק את האנשים החשובים שגרים שם ורק רוצים להוסיף טוב בעולם.

asmanitai@gmail.com

כזכור, בעיריית תל-אביב החליטו לאסור על הצבת מחיצות בתפילות יום הכיפורים של 'ראש יהודי'. בשבוע שעבר ב'ראש יהודי' הוציאו סרטון של תלמידה שלהם שמסבירה למה התפילה הנפרדת חשובה לה; היא אומרת שהיא רוצה להתפלל לפי ההלכה ולא מתאים לה להתפלל במרחב מעורב. הסרטון הפך ויראלי והגיע למאות אלפי צפיות. כמעט לא היה מוביל דעה בשמאל שלא הגיב לו. יריב אופנהיימר כתב "הניחי למרחב הציבורי.

במדינה דמוקרטית לא אוסרים על אף אדם גישה לחלקים במרחב הציבורי בשל מגדר. הניחו לנו, מיסיונרים חשוכים, יש מספיק בתי כנסת ומקומות תפילה בהפרדה. לא ברחוב ולא בכיכרות."

חשוב לציין שהשמאל המציא מושג אקדמי שנקרא 'הסגרה', לפי המושג הזה, אסור לגבר להסביר (להסגיר) לאישה מה לעשות, כי אז הוא מתנשא מעליה ומנסה למשטר אותה לתפיסת עולמו השוביניסטית.

אבל כאן מסתבר, שליריב, הגבר הלבן, מותר להסגיר לאישה איפה היא יכולה להתפלל ואיפה לא.

אך לא בזה מסתיימת הצביעות, מי שבחרה להתייחס לסרטון היא לא פחות ממובילת מחאת קפלן, הגברת שקמה ברסלר, שהכריזה "מה שהיה הוא לא מה שיהיה" כהבטחה שלא יתנו יותר ליהודים להתפלל בהפרדה במרחב הציבורי (למוסלמים, כזכור, מותר). מה שמפריע להם במחיצה היא העובדה שהיא הוצבה במרחב הציבורי, כפי שהגדירה אשת השמאל והסופרת מגי אוצרי: "המרחב הציבורי אינו תוכנית כבקשתך, הגבלת תנועה של אוכלוסיות במרחב הציבורי אינה חופש דת אלא פגיעה בזכות האדם של אחרים לחופש תנועה ולחופש מדת". כנראה אנשי 'זכויות האדם' שכחו שבשנה האחרונה הם חסמו את כביש איילון ואת חופש התנועה של מאות אלפי אזרחים בגלל מחאה פוליטית. הם גם שכחו שהם מארגנים מצעדי גאווה במשך חודשיים, שגורמים לחסימת רחובות וכבישים בערים שונות בארץ. כלומר, לא הגבלת התנועה מפריעה להם, אלא משהו פנימי יותר שהם לא מדברים עליו.

בימים אלו ישנו מאבק על זהותה של מדינת ישראל, עיקר גרעין המאבק

סמל של מאבק על צביון המדינה

שדר תבין למד! למד! למד! הסבר הפך הדבק! הומו! קבע תברותא! פתח טעור! וגם את!

להצטרפות לקבוצת ווטסאפ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

להצטרפות לצעירי ראש יהודי? חייגו: 054-3138066 אחיה

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 050-818-8387

היום יותר מתמיד

תל אביב צריכה

ראשיהודי

חזקו אותנו!

תרמו כעת: לתרומה בבית bit / אשראי סרוק

להעברה בנקאית: עבור "ראש יהודי" (ע"ר) | בנק מזרחי (20) | סניף בני ברק (430) | מספר חשבון 580293

או הקישו בנוגל "ראש יהודי היו שותפים" או בטל. 052-566-5005

יג לצרף אישור העברה למייל: bnotrosh@gmail.com * התרומה מוכרת לצרכי מס לפי סעיף 46

אמונה מלך

המשמעות הייתה ברורה: יש סיכוי טוב שמי שעובר את הגשר לא יחזור. דוב אמר לי בשקט בקשר: "רוני, סעו!" בשלב מסוים חיים אמר לי: "אין לי עוד כוח". בקושי הספקנו לאכול מאז צום יום כיפור, ואני עדיין לכוד בטנק הפגוע | הוא הסתכל עליי ואמר: "אם אלה המפקדים שלנו אנחנו ננצח, אין לי ספק בכך" | דב התעורר והרים את ראשו. הגשתי לו מימיה ושאלתי "דוב, איך אתה מרגיש?" שאלה אנושית פשוטה. לתדהמתי הוא ענה לי: "יש אלוהים!" | המישים שנה למלחמת יום הכיפורים << הרב אהרן איזנטל, רב הישוב חספין ומרבני ישיבת הגולן, במונולוג מצמרר של אמונה ומסירות נפש, אומץ לב ואחוות לוחמים

שחר פרידמן

במבנה זמורה

סורי במרחק של 800 מטרים. טיקטין מורה לתותחן שלו לבצע תיאום כוונות של תותח הטנק תוך כדי ירי, משימה מורכבת ובוודאי בתנאי קרב. ללא תיאום, התותח לא יפגע בטנקי האויב. הטנקים החלו לירות זה על זה, כשכל טנק סוגר בפגזיו על יריבו. היה ברור שמי שיירה ראשון ישמיד את יריבו, והיה ברור שזה יהיה הסורי, כי הטנק הישראלי התעכב בשל הצורך לתאם את הכוונות תוך כדי הירי. "טיקטין, רד מהעמדה!" צעקו המפקדים בקשר. טיקטין הורה לצוות

הבלימה ברמת הגולן.

שעתיים של שיחה קולחת זיכרונות חיים העבירו אותנו לעולם אחר. רעמי התותחים, העשן וקריאות הקשר התערבבו להם עם רגעים של גבורה אנושית נדירה ואמונה איתנה, כזו המתגלה בימי מלחמה.

סיפורו של טיקטין

"טיקטין, רד! טיקטין, רד!" היום השלישי למלחמת יום הכיפורים. הטנק שלימיני, בפיקודו של רס"ן פרץ טיקטין, עלה לעמדת אש, וראה מולו טנק

בימים אלו מלאו יובל שנים למלחמת יום הכיפורים, אירוע שנצרב בתולדות העם כולו ובפרט בבשרם ובנפשם של הלוחמים שנטלו חלק בקרבות הגבורה.

הרב אהרן איזנטל, אז תלמיד בשיבת "כרם ביבנה", מוצא עצמו ביום השני למלחמה כנהג טנק בחטיבה 679, יחד עם שניים מחבריו - הרב חיים סבתו (ראש ישיבת מעלה אדומים, מחבר הספר 'תיאום כוונות' על אירועי הימים ההם) ששימש כתותחן, והרב אליהו אפללו כטען-קשר - תחת אחריותו של מפקד המגדיר עצמו "אתאיסט", ויחד הם שועטים לקרבות

שלו: "אנחנו לא יורדים מהעמדה עד שלא נשיג תיאום כוונות". הטנק הסורי ירה, ופגע. הטנק העלה אש ועשן. היינו בטוחים שהוא הושמד.

מה שלא ידענו הוא שהפגז פגע בחלק הקדמי של התובה, שבו פלדת הטנק מעובה, והוא לא חדר. הטנק הודעזע, אבל הצוות לא נפגע. רק אחרי שהתוחזן הודיע לטיקטין שהוא השיג תיאום כוונות, הטנק גלש לאחור. הצוות התארגן מחדש, עלה שוב ופגע בטנק הסורי בפגז הראשון.

בעיניי, הסיפור הזה הוא תמצית הסיפור של החטיבה שלנו, ואולי בכלל של המערכה בגולן. עלינו לקרב כשאנחנו לא ערוכים בשום מובן שהוא, ואכן בהתחלה ספגנו מכה קשה מאוד. אבל בסופו של דבר, בזכות מסירות הנפש והאומץ של הלוחמים ובעזרתו יתברך, הקערה התהפכה ונחלנו ניצחון.

מפקד לעת מצוא

במחנה בוקה ומבולקה. שלחו אותי לצוות האורגני שלי, אבל כשפגשתי אותו הוא אמר לי: "יש לי כבר נהג. לך חפש לך צוות וטנק." כך! זה היה המפגש המהמם הראשון שלי עם המלחמה.

לשמחתי פגשתי את חברי הרב חיים סבתו, שהיה תותחן מצטיין, וגם הוא חיפש צוות להצטרף אליו. צירפנו את אלי הטען-קשר, ידידנו מהישיבה. מצאנו טנק נטוש בתוך תעלה, ולידו ארגזי פגזים. היה צורך לחמש את הטנק ולזווד אותו. מצבם הטכני של הטנקים היה כבי רע, והיו חסרים פריטי זיווד הכרחיים. תוך כדי שאנו עובדים במלוא המרץ על הכשרת הטנק, הגיע אלינו חייל מבוגר ושאל אם יש לנו מפקד. משענינו בשלילה, הוא אמר לנו, "נעים מאוד, שמי דב פסטרנק, ומעכשיו אני המפקד שלכם".

לא ידענו עד כמה המצב בגולן חמור, והנה נישג לטנק ישעיהו הולץ, חברנו מישיבת "הכותל", הוא אומר לנו "המצב ברמה קשה, תתפללו!". דב, שעמד בכיפת המפקד וחיוק את המקלע, הרים את ראשו ואמר: "אני רוצה שתדעו עם מי אתם יוצאים לקרב, אני אתאיסט!", משכנו בכתפינו, והמשכנו להכין את הטנק. חיים החל לבצע תיאום כוונות מאולתר, ופתאום הגיע קצין רצועק: "מה אתם עומדים פה? המצב בגולן נורא! תעלו מיד למעלה!" ודב הורה לי להגיע ולנסוע. חיים לא הספיק לבצע תיאום כוונות.

הגשרים מוכנים לפיצוץ

נסענו על השרשרות דרך ראש פינה לעבר גשר בנות יעקב. בפתח קיבוץ מחניים, עמד קיבוצניק וזרק לכל טנק שעבר שקית תפוחים. היה זה דבר בעתו; לא הספקנו לטעום כמעט כלום ממוצאי צום יום כיפור, ובטנקים לא היו מנות קרב. באחד הטנקים, שאנשי הצוות שלו היו בני ישיבות, התעורר מיד ויכוח אם מותר לאכול את התפוחים, שהרי גידלו אותם בשמיטה... הדיון הזה מדהים אותי גם היום. הלכתית ברור שהיה מותר להם, ובכל זאת, הדקדוק במצוות גבר על הצורך, אף שאין ספק שהם היו רעבים מהצום ובדרכם לשדה הקרב. מפקד הטנק ניסה לשכנע אותם לאכול, אך הם סרבו, ושניים מהם - הרב שמואל אורלן וישעיהו הולץ הי"ד - נהרגו זמן קצר לאחר מכן.

הגענו לגשר בנות יעקב, והנה אנחנו רואים חבלנים מניחים מטענים על הגשר. המצב בגולן היה כל כך קשה באותה שעה, עד שפיקוד צפון ביקש לפוצץ את הגשר כדי שהסורים לא

תפילות יום הכיפורים בישיבה, ישיבת "כרם ביבנה", היו מרוממות. לא ידענו על פריצת המלחמה עד צאת היום הקדוש. כשהדבר נודע לנו עוד התבדחנו; המלחמה הקודמת נגמרה בתוך שישה ימים, זו בוודאי לא תאריך יותר משלושה. היינו בטוחים שעד שנגיע למחנה, הקרבות כבר יוכרעו על ידי הכוחות הסדירים. הגעתי לפנות בוקר למחנה "יפתח", ששוכן דרומית לראש פינה.

רב מכר

ארחות אהרן
אור ועבודת המועדים

ליבו הרחמים והסליחות ומועדי האיתנים
הודשי אלו ותשרי
מכור טיחות קודש המעוררים את הלבבות סאת אהבה של ישראל

כ"ק מורן אדמו"ר
מפינסק קארלין זיע"א

ספר יסוד ללימוד אופן עבודת ה' בימי האיתנים על פי חזון האבות
מדרשות טיה מנחת המזבח | פרק ומסוד לבי עניים | מאותה סדרת ענינים

להשיג בחנויות הספרים - להזמנת עד הבית, מכון מטה אהרן טל. 05271-41446

בוקר. היינו ארבעה אנשים בצוות. המפקד דוב אמר: "אני אקח את השעה הראשונה, ואתם תתחלקו ביניכם כרצונכם - שעה של שמירה לכל איש צוות". השעה הראשונה היא הכי נוחה לשמירה. חשבת שזה הגיוני, אחרי הכול, הוא היה המפקד, והכי חשוב שהוא יהיה ערני. אני לקחתי את השמירה של שתיים עד שלוש.

ניסיתי לנמנם בתא הנהג, לצבור כוחות. פתאום אני מרגיש שמישהו פותח את מדפי התא, ואני שומע את קולו של דב: "רוני, קום. תניע את המנוע ותמלא את ג'ריקן המים."

הבטתי בשעוני. ארבע. לא הבנתי מה קרה. אני הייתי אמור לשמור בשתיים... מישהו שבר שמירה! שאלתי את חיים אם הוא שמר במהלך הלילה, והסתבר שגם הוא התעורר בארבע.

יוכלו להזרים עליו אחר כך כוחות לעמק החולה. לימים גיליתי שהמח"טים בגולן ביקשו מאד שלא יעשו זאת, כי המשמעות היא אבדן הגולן וכל מי שהיה בו. אנחנו לא ידענו זאת באותה שעה. מבחינתנו המשמעות הייתה ברורה: יש סיכוי טוב שמי שעובר את הגשר לא יחזור. דוב אמר לי בשקט בקשר: "רוני, סע."

בדרך ראינו חופת טייס נפרשת בשמים, כלומר - מטוס נפל. אמרתי: "סורי, בטוח". אבל דב אמר: "שלנו". שלושה שבועות לפני כן הכוחות שלנו הפילו 12 מיגים. שמטוס שלנו יפול? אין מציאות כזאת. לא ידעתי שהשמים היו מכוסים על ידי טילי קרקע-האוויר שלהם.

הגענו למה שמכונה "המחצבה", לימים "צומת השריון" - על שם הקרב שלנו. פתאום ראינו תותח מתנייע מגיע בדהרה ועליו מחזה שלא ראיתי מעולם: כחמש עשרה איש, חלקם פצועים וחלקם תלויים על הרכב, והם צועקים: "הסורים כבשו את נפח!" עד לאותו היום לא האמנתי שכוחות שלנו יברחו כך משדה הקרב. זה מתאים אולי לצבאות אחרים; לא לצה"ל. רק אז התחלתי להבין את חומרת מצבנו.

שובר שמירה

בערב נכנסנו אל שטח המחצבה של כפר גלעדי. היה צריך לכוון אותי בזהירות בין האלונקות. עליהם שכבו חבריי, חלקם פצועים וחלקם הרוגים. חיים ואני החלטנו שאנחנו לא נתעניין במהלך המלחמה מי נהרג, מי נפצע ומי עודנו בחיים. במהלך הלחימה, יש להתרכז בלחימה.

זמן לאבל יבוא אחר כך. במהלך הלילה, המח"ט אורי אור דיבר עם הלוחמים: "אני יודע שעבר עליכם יום קשה מאוד. נכנסתם היישר מיום הכיפורים לשדה הקרב, לא היינו מוכנים. אני רוצה להגיד לכם שמחר מחכה לנו יום קשה עוד יותר. אבל אני מאמין בככם. אני סומך עליכם. אנחנו ננצח."

אורי אמר למפקדים שיש חשש שקומנדר סורי יתקוף אותנו, ולכן כל צוות ישאיר לוחם ער במהלך הלילה. היו לנו ארבע שעות, מחצות הלילה ועד ארבע לפנות

ההרשמה נסגרת!

תואר שני בייעוץ חינוכי

- מסלול מקצועי להכשרת יועצים חינוכיים.
- כלים בייעוץ ברגישות תרבותית לחברה תורנית.
- התנסות מעשית במגוון בתי ספר בארץ, בליווי ובהדרכה מקצועית.
- פיתוח והתאמה למעגל החיים.

93% מקבלים זכאות מיד בסיום התואר פי 2 מהמוצא הארצי!

בשנה אחת! (3 סמסטרים)

תואר שני

- ניהול וארגון מערכות חינוך בשילוב AI**
- כלים פרקטיים ועיצוב זהות ניהולית
 - התנסויות במרכז הסימולציה החדשני לניהול צוות מרצים/מנהלים המחובר לעולם השטח.
 - התואר פותח דלתות לתפקידי ניהול ופיקוח בשוק העבודה.

איזה תואר שני מתאים לך? תלוי בזהות האישית שלך!

בחר/י בתמונה שמשקפת את הטבע שלך

תואר שני

- בהוראת המדעים/המתמטיקה**
- שילוב טכנולוגיות גבוהות וחדשניות.
 - הובלת תחום הוראת המדעים והמתמטיקה בישראל.

תואר שני

- בהוראת מחשבת ישראל ותורה שבע"פ**
- העמקה תורנית בתושב"ע ובמחשבת ישראל
 - אפשרות לקבלת תעודה נוספת:
 - תקשורת מקרבת בליווי רוחני בזמן משבר
 - ביבליותרפיה במדרשי אגדה ולימודי קודש בהיבט טיפולי.

בשנה אחת! (3 סמסטרים)

ליווי אישי לסיום כל החובות האקדמיים

מסלולים נפרדים לנשים ולגברים

מערך מלגות רחב ומותאם

יום לימודים שבועו בלבד

הכוון מקצועי בסיום התואר

לפרטים ולהרשמה: 02-6750715 | rishumsheni@michlalah.edu
מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

פלוגת השריון שלי שצולמה בתל אל-שמס, הנקודה המזרחית ביותר במובלעת הסורית. 35 ק"מ משדה התעופה של דמשק. בעיגול: הרב אהרן איזנטל

שלושתנו התעוררנו בארבע. כשביקשנו מדב להבין מה קרה, הוא אמר לנו בצניעות: "ראיתי שאתם כאלה צעירים ועייפים, ועברתם יום קשה. אמרתי לעצמי: ניתן להם לנוח. שמרתי כל הלילה..."

כשחיים שמע זאת, הוא הסתכל עליי ואמר: "אם אלה המפקדים שלנו אנחנו ננצח, אין לי ספק בכך". איך ננצח, הלא היינו כל כך מעטים מול החטיבות הסוריות.

אינסטינקטים של חייל

תפסנו עמדות לכיוון דרום-מזרח. הטנקים הסורים הגיעו לקו החזית בשבע בבוקר, כדי שהשמש תסנוור אותנו. החל קרב שריון בשריון, מעטים מול רבים...

באיזושהו שלב אמרתי לדוב, "אנחנו כבר רבע שעה בעמדת אש. זה זמן רב מדי, מישוהו כבר העלה אותנו על הכוונת, אנחנו צריכים לרדת". דוב ענה לי בקשר פנים: "אנחנו כרגע הטנק היחיד בעמדת האש. אם נרד, הסורים יעלו על הרכס שמולנו. אנחנו חייבים לשמור על קו הרכס".

נהג טנק רואה רק טווח קצר לפניו, אך גם בראייתי המוגבלת ראיתי ענני אבק נעים לכיוון הר שיפון, והבנתי שהסורים מנסים לאגף

אותנו מצפון. נשארנו רק ארבעה טנקים. מפקד הכוח, רס"ן אמנון רימון, הורה לנו להתכנס אליו.

הגענו לאזור המחצבה, שהיא מין אגן גדול, כשהטנק שלי פרץ טיקטין לפניי. פתאום הטנק שלי טיקטין ירה תוך כדי תנועה ודוב צעק בקשר: "תותחן, טווח קרבי, אש!" הבנתי שנתקלנו. חיים אמר "אני לא רואה כלום" ודוב צועק "תירה, תירה", על מנת לייצר עשן ואבק סביב הטנק. באותו רגע ראיתי את הטנקים הסורים השחורים על הרכס מולנו, כשהם יורים על הטנקים שלנו.

במלחמה, אין זמן לחשוב, צריך לפעול אינסטינקטיבית. למרות שהאימון שלנו היה קצר ביותר, זה הספיק להטמיע בנו אינסטינקטים, וידעתי מכלי לחשוב שכשנתקלים בטנקי אויב תוך כדי תנועה, יש לבלום ולנסוע אחורה בזיגוג. זה מה שהציל אותנו. במלחמה, מה שמוטמע כך הוא מה שעשוי להצילך. נסעתי אחורנית בזיגוג, כשבקשר נשמע רעש בלתי נסבל. פקודות ללא הרף, קשר עלה על קשר, ופתאום – שקט. דממה. לא הבנתי מה קרה.

קראתי בקשר לדוב, והוא לא ענה לי. נשפתי לתוך הפומית לבדוק את הקשר – והוא היה תקין. קראתי, "חיים? אלי?". איש לא ענה. לפי ההוראות, בהעדר קשר יש לעצור את הטנק. עצרתי. ידעתי שהדבר יהפוך את הטנק למטרה נחה. אבל אלו היו ההוראות, ואתן ביצעתי, חיכיתי להתפתחות, מבלי להבין מה קרה.

ואז שמעתי את קולו העמום של חיים: "רוני, תיטוש!". ניסיתי לפתוח את המדפים, אבל לא הצלחתי להרים אותם. הבנתי בדיוק מדוע. אמרתי לחיים: "חיים, התותח שלך יושב על המדפים שלי". לא הייתה לי אפשרות לצאת. אני לכוד.

מסירות חיים

הטנק היווה מטרה נייחת. משמעות הדבר היא אחת, הוא הולך לחטוף פגז. חיים היה צריך לקבל החלטה כרגע: האם הוא מסכן את החיים שלו, או מוותר על החיים שלי.

המבחן האמיתי במלחמה הוא לא הכושר הקרבי, גם לא קיום המצוות השגרתיות. בסיטואציה הזאת האתגר האמיתי הוא האתגר האנושי. מה אתה עושה ברגעי מבחן? האם אתה נוטש, או מוכן למסור את חיך למען חברך?

עצרו רגע את החיים שלכם! זוהי בקשה לתרומת כליה!

שלום אנשים יקרים! החיים לימדו אותי להיות עצמאי ולסמוך בעיקר על עצמי ועל משפחתי הקרובה אך הגעתי למצב שאני מבין שהכל בידיי האל, אני יודע שלא מספיק רק לקוות לטוב אלא צריך גם לפעול

ולכן אני פונה אליכם אנשים טובים אולי אחד מכן הוא השליחות שלי!

כאחר ובני משפחתי נמצאו לא מתאימים לתרומה, **אני נאלץ לבקש תורם כליה שאינו ממשפחתי שאוכל להמשיך לחיות את חיי שבניתי לעצמי באושר!** לא ברור לי כמה זמן נותר לי למצוא תורם. זוהי קריאה משמעותית ולא משהו שעושים על הדרך, אך אני מתנחם בעובדה שיש כיום לא מעט אנשים שמתנדבים להציל חיים!

הקריטריונים הדרושים למועמד/ת הם:

סוג דם O, מעל גיל 45, בלי מחלות רקע, שלא נולד פג, ללא משקל עודף ונשים שלא היתה להן סכרת הריונית.

אין לי אלא לקוות שימצא האיש הנדיר, הצדיק שיחליט להציל את חיי!

כמה מילים על עצמי: אני אנטול טרנק בן ציפורה, יהודי, בן 68 נשוי לאישתי המקסימה שרה ויש לי ארבעה ילדים. לפני שלוש שנים התחלתי פרק חדש בחיי ויצאתי לפנסיה מהסיבה שהתחלתי דיאליזות ולא יכולתי להמשיך לעבוד. אני אוהב את החיים ונהנה מכל רגע!

בדיקת התאמה דורשת מילוי טפסים אשר אשלח למבקש בוואטסאפ או במייל לאחר מכן במידה ויהיה רלוונטי, יתחיל בדיקת רפואיות.

אם הקריטריונים פוגשים את הרצון שלכם לתרום אנא פנו אל ביתי ענבל במייל: inbalwoolfe@gmail.com

אנא ננסו לפייסבוק "אנטוניו מחפש כליה" ושתפו את הפוסט על מנת שאוכל למצוא את התורם שיציל את חיי.

ברוכים הו, אנטול טרנק.

חיים עלה על הטנק וניסה לצודד את התותח. אבל המנגנון החשמלי לא עבד. רגע לפני כן הוא עוד היה תקין. בלית ברירה, התחיל חיים לסובב את התותח עם הידית הידנית. הפעולה הייתה איטית ומתישה מאוד. כל שניה הרגישה כמו נצח. ידענו שבכל שניה עלול פגז לפגוע בטנק. בשלב מסוים חיים אמר לי: "אין לי עוד כוח". בקושי הספקנו לאכול מאז צום יום כיפור. לא היו לו עוד כוחות פיזיים להמשיך ולסובב את הידית. ואני עדיין לכוד.

ובכל זאת חיים לא נטש. הוא מצא ליד תא המפקד פטיש פלסטיק, והחל להלום בידית עם הפטיש. בשארית כוחותיו, הוא הזיז את התותח מספיק על מנת שאוכל לפתוח.

קפצתי מהטנק. חיפשתי את אנשי הצוות וראיתי את דוב זוחל על ארבע במרחק מהטנק. לא הבנתי מה קרה לו; חשבתי שהוא חטף צרור בחזה. צעקתי לעברו "דוב!", והוא לא ענה לי. רצתי לעברו, בעודי ממשיך לקרוא בשמו, והוא עדיין לא ענה. רק כשהגעתי אליו וטפחתי על שכמו, הוא הרים את פניו המפויחות ואמר לי: "אני לא רואה ולא שומע. תיקח אותי".

חסד של טרמפ

רק אחרי הצהרים התחוויר לי מה קרה. הסורים ירו לעבר הטנק שלנו, והפגז החטיא, אבל שפשף את הקסדה של דוב המפקד. מעוצמת המכה, מרכזי השמיעה והראיה במוחו נפגעו. מעוצמת המכה גם הקשר ניתק. דוב, לא רואה ולא שומע, נתן הוראה לנטוש, כי חשב שהטנק נפגע בירכתיים, אבל רק חיים וואלי ישיבו בצריח שמעו את הפקודה, והם קפצו מהטנק, וכך נשארתי לכוד בתא הנהג עד שחיים חילץ אותי.

הרמתי את דוב, שהיה גדל-גוף, תמכתי בו, והובלתי אותו תוך שאנו מתרחקים מהטנקים הסוריים שיורים עלינו אש מקלעים. עברנו את הכביש שעולה לעין-זיוון. השכבתי את דוב ליד כמה עצי אקליפטוס. מהטנק השני טיקטין הצליח להיחלץ, אבל כמה דקות אחר כך הטנק נפגע ונדלק. הנהג, דוד מזרחי הי"ד, נהרג מיד, ושלושת אנשי הצוות האחרים קפצו בווערים מהטנק. לא ידעתי איך נמשיך מכאן. הסורים קרובים. כמובן שלנטוש את דוב - לא עלה בדעתנו.

לפתע קלטת עיני רכב אזרחי נוסע על הכביש מעין זיוון לעברנו. המחשבה הראשונה שלי הייתה: "מה הוא עושה פה, הלא הסורים יורים על כל דבר שזז". המחשבה השניה הייתה: "בטח עיתונאי... ואז המחשבה השלישית: "זאת ההזדמנות שלנו!". היסטתי אם זה יהיה נכון, אבל בכל זאת קפצתי ממקומי על שפת הכביש והושטתי יד לטרמפ...

הוא חלף על פניי.

יש רגעים במלחמה שבהם אתה אומר לעצמך: זה-רזה, "נגזרתי מארץ החיים". זה היה רגע שכזה. נוספה אליו גם תחושת החמצה נוראית: אילו רק היה עוצר, היינו יכולים להינצל, ועתה מאין יבוא עזרנו.

לימים גיליתי שהנהג ברכב הזה היה אוריאל חפץ, איש אצ"ל לשעבר. כשפרצה המלחמה הוא עלה מיוזמתו ברכבו הפרטי לרמת הגולן, נכנס לתוך שדה הקרב וחילץ פצועים שמצא. יש לדעת שבאותו השלב לא היה חילוף פצועים מתוך השטח. מי שנפגע נאלץ לנסות לחלץ את עצמו רגלית. האיש האמיץ והנפלא הזה עלה עם רכבו הפרטי ונכנס אל תוך המערכה כדי לחלץ פצועים.

כשהוא הגיע אלינו, הוא כבר הספיק להעמיס ברכבו את הפצועים, פרץ טיקטין ושמואל הרשקו. לא היה לו מקום ברכבו, ולכן הוא לא עזר. למעשה הוא הציל את חייהם של השניים. הם היו שרופים בכל גופם ובזכות פינויים לתאג"ד חייהם ניצלו.

ללמוד איך התורה

במכון משיבת נפש לומדים תורת הנפש היהודית

ובניית כלים מעשיים מתוך התורה עצמה.

התורה והכלים נלמדים בגישה ייחודית שפותחה על ידי ר' הראל חצרוני בהכוונתו של הרב דניאל סטבסקי שליט"א

התוכנית מתאימה לנשים

לנשים הרוצות כלים להעצמה אישית

לנשים העוסקות בתחום הטיפול

לנשים הרוצות לעסוק בהכוונה.

*הלימודים בהמלצתו של הרב שמואל אליהו

אפשרויות הלימוד

לימודי בוקר או ערב
שני בוקר 09:45-14:30
רביעי ערב 16:30-21:15

יחס אישי

קבוצות מגובשות
אווירה משפחתית
פגישות אישיות עם מרצים

יצירת קשר

מוריה 052-6980522
machonmeshivatnefesh@gmail.com
רחוב קרן היסוד 22 ירושלים
משיבת נפש - הכשרה למכוונות רוחניות

הטנק והוציא מאחד התאים את התפילין שלו. אמרתי לו: "חיים, השמש כבר שקעה!" והוא השיב לי "נקדימון בן גוריון", והחל להניח את התפילין. לימים הוא יספר בספרו "תאום כוונות" שביום שבו הוא הגיע למצוות, הרב של הקהילה שלו קרא בפניו את תפילין שמי שיש לו תפילין בזרועו וכו' מובטח לו שלא יחטא, שנאמר "חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם", והורה לו: "שלא יעבור עליך יום ללא הנחת תפילין!". כידוע הפסוק שציטט הרמב"ם הוא הפסוק של מי ששמו חיים... זכינו שמלאך ה' חילץ אותנו ושם נפשנו בחיים.

מתואר כאן משהו מהאירועים הרבים שחווינו במלחמה, וב"ה התקיים בנו "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי רבים היו עמדי".

מעגלים נסגרים

אחרי המלחמה, שאלתי את עצמי: "מה המלחמה אומרת לי? מה היא החובה שלי בעקבות המלחמה?" בעיניי, המלחמה הסתיימה בניצחון מזהיר. חלקים נרחבים מהציבור שקעו בדיכאון. אני חשבתי להפך: אם מתבוננים במערכה כולה, מהפתיחה בתנאים בלתי אפשריים עד הסיום כשניצבנו במרחק 35 ק"מ מדמשק, הלא זו התגלות נצח ישראל! לכן יש ללכת אל האתגר הבא.

זמן מה אחרי המלחמה הצטרפתי למפעל ההתיישבות. הקמנו את כולל הדיינות בפסגות. כעשור אחרי המלחמה התבקשתי להצטרף לסגל הרמי"ם בישיבת הגולן. היה בכך משום סגירת מעגל. מבחינתי עד אז, הגולן לא היווה מקום נעים: הזיכרונות מהמלחמה היו של אש ועשן, טנקים בוערים וחברים מתים. ובתעסוקת המילואים, כשאבטחנו את היישובים, לוו את הנסיעה בבת"שיות הפתוחות ממטרים של גשם וקור עז. אך משעברתי להתגורר בגולן גיליתי את נפלאות חבל הארץ המקסים הזה, וגדולה היא אהבתי למקום וליושביו.

אני מתעניין לא מעט בהיסטוריה של המלחמה, והיום אני יודע שמה שהחטיבה הזאת עשתה הציל את מדינת ישראל מקטסטרופה. לפני שנים פגשתי את יצחק רבין וסיפרתי לו שהייתי בקרבות על נפח. הוא אמר לי: "זה היה אחד הקרבות החשובים במלחמה". היום אני יודע שהייתה לקרבות שלנו משמעות הרבה יותר גדולה מזו של קרב מקומי, וכי בלימת הסורים בגזרתנו השפיעה על כל המלחמה, ואף על הקרבות בסיני. לחטיבה 679 יש מקום של כבוד בתולדות מדינת ישראל.

הכבוד האמיתי מגיע ללוחמים, בין אם זה מפקד, טנקיסט, איש תחזוקה או אחד מאנשי השיירות הלוגיסטיות, שאפשרו לנו להמשיך להילחם. בין אם תסתכלו על ההקרבה והנחישות של דוב, על הדוגמה האישית של טיקטין, על רוח ההתנדבות הבלתי נתפסת של אוריאל חפץ או על הסיכון העצמי שנטל על עצמו הרב חיים סבתו – המפתח לניצחון הגדול היה הרוח שבאנשים היקרים, אלו וכל הלוחמים הרבים שהערו נפשם לעזרת ישראל מיד צר שבא עליהם.

(מתוך ראיון שנעשה על ידי יעקב חורין, מיזם "דור כיפור 73")

התעוררות של אתאיסט

הטנקים הסורים הלכו וקרבו. החלטנו שאיננו יכולים עוד להישאר. תמכתי בדוב, והתחלנו לנוע לכיוון גשר בנות יעקב. בניסי ניסים הסורים לא ירו עלינו, והגענו לצומת השריון. לא הכרנו את הגולן, ולא היה לנו מושג היכן אנחנו נמצאים; ניסינו רק לצאת מהמלכודת הזאת, ולכן פנינו לכיוון מערב. לא יכולתי להרחיק עם דב, ולכן ירדנו מהכביש אל עבר ערוץ נחל בצידי הכביש. דב שכב, ספק מעולף ספק ישן. האדמה רעדה סביבנו, וקולות הירי של טנקים לא חדלו עד שעות אחר הצהריים. לא ידענו אם השטח נכבש על ידי הסורים. על הכביש, לא רחוק מאתנו, חלף נגמ"ש שנראה לנו כסורי. נשכבנו, שלא יראו אותנו.

אחר הצהריים השתרר שקט. דב התעורר והרים את ראשו. הגשתי לו מימיה ושאלתיו "דוב, איך אתה מרגיש?" שאלה אנושית פשוטה.

לתדהמתי הוא ענה לי: "יש אלוהים!"

הבנו שהשמיעה שלו חזרה.

שאלתי אותו: "מה עושים עכשיו?"

הוא כמו לא הבין את השאלה שלי.

"חוזרים לטנק, נמצא את כוחותינו וממשיכים להילחם".

אמרנו לו: "לא התפללנו היום. לפני שאנחנו חוזרים קודם נתפלל". התפללנו מנחה ואמרנו את המזמור "שיר המעלות ממעמקים קראתיך" פסוק בפסוק כמו שנהגו לאומרו בישיבות. על אותה תפילה כתב הרב חיים בספרו "שלא הייתה חציצה בין הפה והלב".

הרנע האחרון

חזרנו לשדה הקרב. שקט מוחלט שרר בכול. עורבים סבבו בשמים וקרקרו בקול גדול. כל השטח היה מלא בטנקים שרופים וצריחים הפוכים. נכנסנו לתוך גיא ההריגה.

מצאנו את הטנק שלנו. תא הנהג היה מלא רסיסים. גולגל ההינע של הטנק היה פגוע. הבנו מיד שחינו היו תלויים על חוט השערה. הסורים ירו על הטנק אחרי שנחלצנו. שאלנו את דוב מה עושים עכשיו.

הוא אמר בפשטות, "מתקנים את הטנק, וממשיכים".

הוצאתי ערכת כלי נהג על מנת להתחיל את התיקון. קראתי לכל אנשי הצוות, אבל חיים לא הגיע. הלכתי לחפש אותו. הוא עמד על

אמרתי לה שאני אוהב אותה כשהתחתנו, מה הקטע?

ההיפרדות והחיבור יש תנועות הפוכות של האיש והאישה שמלווים בפחדים. כשאין מספיק מודעות כלפיהם, אז הם אלו שיוצרים את השבר ואת חוסר היכולת להגיע לאחדות.

חיים, התנועה הנפשית שלך היא תנועה כלפי חוץ של השפעה ונתינה, אבל התנועה הזו מלווה בהמון פחדים שאודליה תדחה אותך ואת כל ההשקעה והכוחות שאתה מגייס עבורה.

התפיסה הטבעית שאתה תופס את אודליה זה שהיא חלק ממך, שאתה והיא אחד וזה גם הסיבה שאתה לא באמת מרגיש שום צורך להגיד לה או להביע במחווות את זה שאתה אוהב אותה, כי מבחינתך זה ברור!

אתה לא מבין למה אי אפשר פשוט לשמוח באחדות הקשר ושהיא תוכל לקבל את כל מה שאתה מעניק לה בשמחה.

אודליה, התנועה הנפשית שלך היא תנועה של התבטלות וקבלה והיא מלאה בפחדים מאוד קשים.

את עומדת מול חיים חשופה ופגועה ויש לך פחדים שהוא יעניק לך את מה שאת לא צריכה ואת פוחדת לפתח בו תלות. התפיסה הטבעית שלך אודליה, היא תפיסת נפרדות,

את לא מרגישה באופן טבעי מאוחדת עם חיים וכל פעם את צריכה לעבור תהליך מחודש על מנת להכיר את הביחד שלכם, את כל פעם מחדש חייבת להרגיש את היחסים שקיימים ביניכם ולכן את נמשכת

כל הזמן לחוויה הרגשית הזאת "איזו חוויה רגשית?" שאל חיים "החוויה הרגשית הזאת שאת כביכול "סוחטת" מחיים יחס, חיזור או כל ביטוי של חיבור לקשר.

הפחדים האלה שיש לכל אחד מכם הם אלו שמייצרים את השבר ואת המעגל ההרסני הזה, מעגל בו אתה חיים מרגיש חסר יכולת לשמח את אשתך ואת אודליה מרגישה שאינך יכולה להאמין שיש בכוחו של חיים להזין אותך ואת המערכת הזוגית.

"אני באמת לא מבין מה היא רוצה. אני מרגיש שהיא סתם מחפשת לריב איתי כל הזמן, זה מעייף אותי" התלונן חיים "אני מרגישה שלא איכפת לך ממני, אתה פשוט עסוק בעצמך ולא מעניין אותך הקשר שלנו" השיבה אודליה "לא איכפת לי? מה אני לא נותן לך? אני לא מבזבז שקל על עצמי, כל מה שאת רוצה אני מיד מגשים לך איך בכלל נשאר לך מקום לתלונות? אני נותן כל כך הרבה ומקבל כל כך מעט בתמורה, אני מרגיש פשוט מנוצל ושאיני חי עם אשה כפויית טובה" התעצבן חיים.

"בדיוק על זה אני מדברת, אני מרגישה שאתה נותן במעין ניסיון לקבל משהו בתמורה וכשאתה לא מקבל את מה שאתה רוצה אתה מתעצבן וזה גורם לי להתכווץ ולהרגיש לא בנוח איתך, מעדיפה שתשמור את העסקים שלך לעבודה ולא לי" הגיבה בכעס

"השאיפה הזוגית הכי עמוקה זה להביא את הזוגיות להתגלות, להוריד את השכינה ולהגיע לאחדות. הייתי רוצה להתייחס לכמה סעיפים שעל ידי הבנתם תוכלו להתכוון ולהגיע לאחדות:

כח ההשפעה והחלפת אנרגיות בקשר הזוגי - התנועה הראשונה של תהליך הזרמת הכוחות צריכה להעשות על ידך חיים.

כאשר אתה נותן לאודליה 1 ליטר של כוחות, אודליה הופכת את הליטר הזה ל-10 ליטר ומתחילה להשתמש בהם באופן הבא: היא בונה את הבית, מולידה ילדים, מחנכת ודואגת להם, מבשלת, עובדת, מוזירה לך אהבה ואת כל הדבר הענק הזה היא עשתה מליטר אחד ומדויק של אהבה שהענקת לה. אודליה, התפקיד שלך פה הוא לתקשר בבהירות את הצורך המדויק ועם המון תוקף ואמון כלפי חיים.

היפרדות וחיבור - רצוא ושוב - הריקוד של הקשר הזוגי - בכל המבנה הזה של

שירים
אזורים

הרה יהושע אודרהרז

עת דורים

באתי לישיעי,
קרב אני אצל אישי,
אתחיל בנפשי,
אגמר ביחדתי.

מתרגש אני, יום חתונה,
מגיע, כשבלבי אין המלה,
כי הרבה אמונה,
נטעתי בי בזו השנה,
יוצר אחד בהם, יוצר נשמה.

נברא אני, ארוכתי סליחתך,
למען תנרא, אעלה כבקשה.

יונת תשובה

ואני כיונה השב לארבותי,
מחפש ארוכה, מחפש תשובתי.
אך מה לתשובה, אם עבר זמנה,
כמה חטאים, תכיל בקרבה.

שתק, כך עלתה במחשבה,
כי לעולם ומלואו, היא קדמה.
וגם כשתיכש, כקיקיון תמלא בדכאון,
על אבדן דרך, כי הינך בחדלון,
אזכירך כי אני העליון,
מחכה לך בשעת נעילת ההגיון.

חנה דיין: טיפול זוגי ופרטני במשברי החיים ברוח הפסיכולוגיה היהודית

קליניקה פרטית במרכז • מטפלת ומייעצת גם בזום •

מייל: hanna.tipul@gmail.com • טלפון: 054-4480705 • לכל המאמרים: www.hannad.co.il

לא קובלנה, נחמה

המשמעות של שיבה וחזרה, המצויה הן בתשובה והן בשבת, נותנת לנו אפוא את הדרך לחבר בין התשובה והשבת. ממעטים לחשוב על מה שהיה, ומרבים לחשוב על מה שיכול להיות; ממעטים לזכור את העוונות, ומרבים לחשוב על ההתעלות שבתשובה

אפילו מבחינת משמעותה, נמצאת למשל בפיוט "לכה דודי", שבו נאמר עליה "כי היא מקור הברכה"; והרי זו ראייתה של השבת לא כנספח לששת הימים, אלא כמה שקודם להם, כראשיתם.

המשמעות של שיבה וחזרה, המצויה הן בתשובה והן בשבת, נותנת לנו אפוא את הדרך לחבר בין התשובה והשבת. בדרך הזו ממעטים לחשוב על מה שהיה, ומרבים לחשוב על מה שיכול להיות; ממעטים לזכור את העוונות, ומרבים לחשוב על ההתעלות שבתשובה.

ההפטרה המיוחדת של שבת זו, מתוך נבואת הושע (פרק יד), מתחילה במילים "שובה ישראל". במילים ראשונות אלה גלום עיקר תוכנה של השבת הזו: הקריאה לשוב אל ה'. אמנם גם רובם הגדול של דברי הנביאים הם קריאה לחזור בתשובה, שהרי מטרתם העיקרית של הנביאים הייתה לעורר את עם ישראל לעזוב את דרכיו הרעות ולבחור בדרך הטוב. ואולם דברי הנבואה הללו משופעים באמירות בוטות על העבירות, ועל העונשים שיגיעו לאדם ולעם בגין אותן עבירות – אם לא יחזרו בתשובה. לא בכדי נקראים דברי הנביאים בתלמוד בשם "דברי קבלה" – דהיינו, קובלנותיהם של הנביאים על ישראל ועל חטאיהם. בנבואה ובהפטרה זו, לעומת זאת, יש רק מעט מאוד דברי תוכחה על חטאים, ואף אין בה דברי בקשה ותחנונים לביטול הפורענות. עיקרה של ההפטרה הוא הקריאה לתשובה הכוללת, לעזיבת החטא ולהליכה בכיוון חדש, וכן דברי פיוס וריצוי והבטחות טובות לחוזרים בתשובה.

זאת ועוד: אמנם גם בדבריהם של נביאים אחרים יש נבואות נחמה, אלא שנבואות הנחמה הללו – על הגאולה העתידה ועל הימים הטובים שיבואו – עומדות בדרך כלל בפני עצמן, ואין הן עוסקות בגורמים לגלות ולכאב. ואילו בהפטרה זו יש צירוף יחיד במינו: היא איננה נבואת גאולה אלא קריאה מפורשת לתשובה, ועם זאת כל-כולה דברי נחמה ופיוס. דברי התנחומים הללו, הנאמרים בהרבה מאוד רוך, באים לעורר את בני האדם באופן אחר: ראו נא עד כמה טוב לאנשים החוסים תחת כנפי השכינה, כמה אהבה מעניק הקב"ה לעמו ולכל אוהביו!

שיש בה גם מזכרת עוון.

מכל זה עולה שאלה על עצם צירוף המילים "שבת-תשובה": האם צירוף כזה יכול בכלל להתקיים בזמן אחד או במקום אחד? האם אפשר לעשות תשובה בשבת, ובאופן שבת?

תשובה של שבת

התשובה לשאלה זו היא ששבת שובה מפגישה את השבת והתשובה לא כמישור הפשוט והרגיל של הדברים, אלא כמישור פנימי ועמוק יותר. אכן, עצם המונח "תשובה" פותח פתח לדרך שונה של עיון בדברים, שהרי אין אנחנו קוראים לכך "חרטה" או "שבירת הלב" אלא "תשובה", במשמעה הפשוט של המילה: חזרה. החזרה הזאת יכולה להיעשות בפרק זמן קצר: בן אדם עבר עבירה, והוא מנסה לחזור אל הזמן שלפני העבירה הזאת. אך היא יכולה גם להיות קשה ומורכבת יותר, כמו אצל אדם אשר אחרי שנים של הליכה בדרך לא ראויה מבקש לשוב אל נקודה שראוי להיות בה.

יש מי שהתשובה עבורו היא חזרה לימות הילדות, לימים שבהם עולמו היה שלם יותר – עם עצמו, עם משפחתו ועם הקב"ה; ויש מי שגם בשנות ילדותו לא יוכל למצוא נקודת עוגן שממנה יוכל לחזור אל ה'. במקרים כאלה התשובה מקבלת משמעות מעמיקה יותר: חזרה אל "המקור הראשוני", מקור נפשו של האדם אף קודם לחייו בעולם הזה. התשובה ברמה הזו, המוליכה את האדם רחוק יותר, מעבר לחייו ומעשיו בעולם הזה, יש בה גם הרבה פחות התנגשות או היתקלות בפגמים או במומים של העבר, שכן היא בבחינת לידה מחדש, התחלה כמעט מנקודת הראשית.

השבת, כמושג, כוללת גם היא את תנועת החזרה והשבת הדברים למקורם. שביתה היא אמנם דמימה, הפסקה של פעולה, השארת הכל במצב של מנוחה; אבל המילה "שבת" קשורה גם לשיבה במונח של חזרה לנקודה של לפני היות הדברים. מצד אחד השבת היא הַקְּלָה והשלמה של כל מה שיש, אך מצד שני היא מעין שיבה אל המצב של "בטרם כל יציר נברא" – אל הוויה שאיננה הוויה של ממש, אל היום שלפני היום הראשון. תפיסה זו של השבת כהוויה הקודמת לעולם,

שבת שובה, או בשמה האחר: שבת תשובה, הוא כינויה של השבת שבתוך עשרת ימי תשובה, בין ראש השנה ויום הכיפורים. משום שמי ראש השנה יכולים לחול בימים שונים בשבוע, אין בשבת זו קריאה בפרשה קבועה: פעמים שהיא פרושה וילך, פעמים – פרושה האזינו. מה שמוחד לשבת שובה היא דווקא ההפטרה (הושע יד, ב-י), שאף נתנה לשבת זו אחד משמותיה.

עניין מרכזי בשבת זו הוא התשובה, כאשר היא אחד מעשרת ימי תשובה. עם זאת, יש בעיה פנימית בצירוף שבין השבת והתשובה. כרגיל אנחנו רואים את התשובה כתנועת נפש שיש בה מידה מסוימת של התבוננות בעבר מתוך התייחסות אל הצדדים הלא חיוביים שהיו בו. שהרי מי שמרוצה ושמח מכל מה שעשה איננו מתחרט על דבר, ואילו הרצון והיכולת לעשות תשובה באים במידה רבה מכוח השליטה של מה שהיה והצורך להתרחק ממנו.

אכן, יש בתשובה גם צד של התחדשות, של מחיקת העבר וכתיבת עצמו מחדש, צד רענן של ציפייה להתחלה חדשה; אבל גם צד זה כולל בתוכו את השליטה וההרס של מה שהיה. צד השליטה הזה, שיכול להיות דרמטי ואפילו מכאיב, נמצא בהרבה מקומות בדברי הנביאים. כשהנביא אומר "קרעו לבבכם ואל בגדיכם" (יואל ב, ג) הדגש איננו על קריעת הבגדים, אלא על קריעת הלב. צד זה של התשובה יש לו זמן ומקום: גם בתפילה של כל יום, הכוללת בקשות לתשובה ולסליחה, וגם בימים מסוימים בשנה המוקדשים לעבודה זו של תשובה, עם חשבון הנפש והכאב שיכולים להיות כרוכים בה.

ולעומת כל אלה ישנה השבת. יום השבת אמור להיות יום של חדות הנפש, של פיוס, של מנוחה חיצונית ופנימית, כפי שאומרים בקידוש השבת: "באהבה וברצון הנחלתנו". כי מעבר לאיסורי המלאכה שיש בשבת יש גם החובה הכללית של "וקראת לשבת עונג" (ישעיהו נח, ג). מנוחת השבת איננה רק הפסקת העבודה הגופנית, אלא גם השגה של שלוה ורגיעה פנימית. משום כך בכל תפילות וזמירות השבת אין התייחסות לתשובה, ואף לא לסליחה. לכן גם אין אומרים וידוי בשבת, שהרי הווידי הוא דרך של תשובה

להיפטר מהמשא

תפילת "כל נדרי" – הנעשית בטקס רב-רושם בתחילתו של היום הקדוש – היא יוצאת דופן, משום שלכאורה אין בה עניין של עונות או חטאים. אמנם לפי כמה מן הדעות "כל נדרי" עוסקת בביטול של כל מיני נדרים שנדרנו ואולי לא קיימנו, שגם זה הוא, מבחינה מסוימת, חטא; אך נראה לומר שהפירוט הגדול שב"כל נדרי" והחזרה על הנוסח, מרמזים על דבר אחר: הנדרים, השבועות, האיסורים מכל המינים בעצם אינם קשורים בהכרח למצוות המוטלות עלינו. הם גם אינם, מצד עצמם, דברי עבירה. אלה הם דברים שאנחנו קיבלנו על עצמנו בצורה כזו או אחרת, ושאנחנו מרגישים שיש מקום לוותר גם עליהם, ביחד עם כל שאר הדברים שהקב"ה נוטל מאתנו ביום הזה, יום הכיפורים.

אמנם יש נדרים שהם ספציפיים, ברורים וחד-משמיעים מבחינה הלכתית; אבל רוב הנדרים, הקונמים והאיסורים שבני אדם מקבלים על עצמם הם, בעצם, שורה ארוכה, כמעט אינסופית, של החלטות אנושיות שאנשים כובלים את עצמם בהן לאורך כל השנה כולה. בחלקם הם כבלים שבין אדם לחברו, ובחלקם – כבלים שאנשים כובלים בהם את עצמם: בהתחייבויות לעשות מעשים מסוימים או להימנע ממעשים אחרים, בהימנעות ממגע עם בני אדם או בעשיית פעולות שונות כדי להתחבר אתם.

במילים אחרות, זוהי רשימה – מרומזת, אמנם – של מהלך החיים הרגיל שלנו, על כל ההתחייבויות שהוא מכיל: מקריות או רגעיות, דברים שיצרנו בעצמנו בשל רגע אחד של תאוה או של רצייה בצד דברים הנאמרים או נעשים מתוך כעס או רוגז על אחרים או על עצמנו. ומעבר לזה, זהו אורח חיים שלנו בכללותו, דרכי החיים שלנו, אף על פי שאין זה מתאים להגדרה המסוימת, המוגדרת, של נדרים: איך אנחנו חיים, מה אנחנו עושים ומה אנחנו רוצים לעשות עם עצמנו ועם אחרים, מה אנחנו קונים לעצמנו, מה אנחנו קונים לאחרים, וכו' וכו'. כל אדם יש לו שורה כזו של דברים שהוא מחייב את עצמו בהם, אוסר וכובל בהם את

עצמו, בחיי היומיום. רבים מהדברים הללו הם דברים שאדם בעצם איננו רוצה אותם בשלמות, או אינו רוצה בהם כלל, אבל הוא כבר נכנס להרגל של עשייה כובלת.

ביום הכיפורים, שאמור להיות השחרור הגדול ממשא החטאים והבעיות הרובץ עלינו, אנו נקראים להוריד מעלינו המשאות הפרטיים הללו, להצהיר באופן כללי וציבורי שאנחנו רוצים לוותר על אותן ההתחייבויות שאינן מחויבות המציאות, על כל הרציות שאינן הכרחיות, על הדברים שהם מבנה החיים הרגיל שלנו. ומשום כך, עוד לפני שאנחנו

מתחילים בעבודה של עיצומו של יום, אנחנו קודם כל באים לנקות את האוויר שמסביבנו – כדי שנוכל לגשת לטהרה, לכפרה, ולתשובה בלי להיות כבולים בכל הכבלים שכבלנו ואסרנו את עצמנו. ואחרי זה, ואחרי שיימחל לנו על כל ההתחייבויות החברתיות והחצי חברתיות הללו שהתחייבנו זה לזה, על כל ההבטחות הבלתי חשובות ובלתי רצויות שהבטחנו לעצמנו, אחרי שניפטר מכל ה"איסורי וחרמי וקונמי וקיננסי וכינוי" הללו, נוכל, אולי, להיכנס לעיצומו של יום ולגשת לטהר את נפשנו בצורה רצינית יותר.

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

מלגה ענקית!
תואר שני בחצי מחיר

מלגה 3,000 ש"ח!

אפשרות שילוב עם מדרשה

מעונות חינוך שנה א'

ארוחה מלאה 10-2 ₪

בחרת ללמוד חינוך? תחשבי מסלול מחדש! מסלול ישיר למנהיגות חינוכית ב-4.5 שנים בלבד!

תואר ראשון ותעודת הוראה + תואר שני ב-4.5 שנים בלבד!

מלגה ענקית! תואר שני בחצי מחיר

לפרטים ולהרשמה: 02-6750724/918, 053-8254356 | rishum-jer@michlal.edu
מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

צועקים לנו ברחובות, ואנחנו לא שומעים!

סוד האנרגיה של ר' מוישה וובר היה טמון בגרטל שלו < היהודי הקדוש צפה הכל מראש, אבל האש אצלנו כבויה > נכון, התלכלכנו, אבל לא צריך לזרוק את הילד עם הבגדים > ואם אתה כזה קטן, אתה יכול להכתיר את המלך?! >> **הרב יובל בר נתן, הרב שאול יורוביץ' והרב אייל ורד, בדיבורי תשובה מדליקים מהתוועדות ח"י אלול ב'נהורא'**

בניה זית

שמדובר באדם ממש גדול, שכאשר הוא היה מגיע לרבי הוא היה נכנס ל'יחידות' אצלו במשך שלוש-ארבע שעות, ולא בגלל שהרבי התקשה להביין את הדיבור שלו. ר' שלמה זלמן אורבך אמר עליו שהוא גדול בנגלה, ובאמת הוא כתב הרבה ספרים בנגלה ובנסתר.

בגלל המום שהיה לו, כשהוא היה מגיע להתוועדויות בבית הכנסת חב"ד במאה שערים, הוא כמעט לא דיבר, וגם את מה שהוא דיבר היה קשה להביין. ובכל זאת, כשהוא היה מגיע להתוועדות, כולם הרגישו אנרגיה מטורפת. אף אחד לא ידע להסביר למה, אבל פשוט רצו שהוא יגיע וישב בהתוועדות. אם הוא היה מתעכב, לא היו

לחלונות של בית המדרש שלנו. חשבתי לנסות להסתכל קצת אחרת על מה שקורה, וכך לחזק בתוכנו את העניין של ההתוועדות. אתם יודעים, היה יהודי מיוחד בירושלים בשם ר' משה וובר זיע"א. כנראה שהוא היה נשמה כללית, כי אומרים שהרבי אמר עליו שהוא 'בינוני', כלומר, לפי ההגדרה של התניא - שלא חטא מימיו במחשבה דיבור ומעשה, ולא פסק פיו מלימוד תורה. גם ראו עליו שהוא באמת אהב כל יהודי. לפעמים אנחנו משחקים בדיבור על המושג הזה, אבל אצלו האהבה לכל יהודי הייתה אמיתית.

לר' מוישה הזה הייתה בעיה בדיבור, בגלל שהלשון שלו הייתה דבוקה לחיך, ובעצם היה די קשה להביין אותו. צריך להביין

ההתאספות השנתית להתוועדות ח"י אלול בקהילת 'נהורא' ברמת גן, הייתה השנה מגוונת במיוחד. בעלי תשובה משנים קדמוניות שעברו בישיבת א"ש קודש (ע"ש סמ"ר אלעזר שמאי ליבוביץ' הי"ד) לבעלי תשובה, ומפוזרים כיום ברחבי הארץ, באו להתאחד בדיבוק חברים ושמחה גדולה, לחגוג יום הולדת לבעל שם טוב ולבעל התניא. דיבורי החברים מלב אל לב, הניגונים והריקודים, פתחו שערי תשובה חדשים, שמזמינים כל אחד לקחת מהם צידה לדרך לימי התשובה הבאים עלינו לטובה.

הרב יובל בר נתן: שלום לכולם! רצייתי לפתוח בנקודה ששייכת דווקא למצב העגום והטוב גם יחד, שמתרחש דווקא מחוץ

אולי שומעים אנשים שמתווכחים אם בית המשפט יהיה כך או אחרת, אבל האמת היא שבפנים הנשמה מבקשת השראת שכונה של סנהדרין. כדאי גם לשים לב, שהצעקות כיום הן ביטוי פומבי לדברים שאנשים חושבים הרבה שנים. כשמתחילים לצעוק כלפי חוץ, זאת התחלה של תרופה. כדי לרפא בעיה בגוף צריך להוציא את המוגלה החוצה, וכך הגוף יכול להתחיל לרפא את עצמו. כשרואים שאנשים מגבירים את הצעקות ברחובות, אפשר להתעודד שהם בכיוון הנכון. בכל אופן, התפקיד שלנו הוא להחזיר להם את האש.

למען האמת, צריך להתחיל עם חשבון נפש לעצמנו, אם עוד יש בתוכנו אש... ברור שאם היינו כוערים כמו שצריך, גם היהודים שבחוץ היו נדלקים ומקבלים את מה שהם כל כך מחפשים. עכשיו אנחנו בח"י אלול, וזה הזמן להבעיר את האש, את הרצון הראשוני של "אני לדודי". במקום לחשוב מי בעד או מי נגד, צריך להבין שמי שנגדך, הוא עוד יותר בעדך, והוא בא לספר לך שגם האש שלך אבדה. במקום לתרץ שצועקים עלינו בגלל זקן וציצית, כדאי להקשיב מה קורה בפנים, כמו שלימד הבעל שם טוב שיום ההולדת שלו הוא היום בח"י אלול.

הרבי ר' אהרן ראטה, בעל ה'שומר אמונים', היה רוב ימיו חולני מאוד, עד שאת רוב הספרים שלו הוא כתב תוך כדי שהוא שוכב במיטה. בספרים שלו הוא כותב דבר מעניין בנושא של התועודות וחברות, כשהוא קורא לזה "קיבוץ" של אהבת חברים.

אם כבר הזכרנו קיבוץ, נספר מה ששמעתי כאן מאחד החברים, שהגיע אלינו מקיבוץ ניצנים. לפני שלוש שנים הוא עוד היה לגמרי

מתחילים עד שהוא היה מגיע. כשאני הכרתי אותו הוא היה בן למעלה משמונים, ואף על פי כן הנוכחות שלו הייתה מלאה בחיות, והתועודות בלעדיו הייתה בלי חיות.

למרות שר' מוישה היה אדם גדול, הוא התנהג בפשטות גמורה והיה מותר לשאול אותו הכל. הבית שלו היה הפקר, והיה אפשר גם לישון על המיטה שלו. גדלות בפשטות.

בכל אופן, פעם שאלתי אותו על הנקודה הזאת עצמה - איך זה עובד, שרק כשהוא נמצא יש כזאת אנרגיה באוויר. ר' מוישה אמר כתשובה שני דברים ששייכים לאותה נקודה. בהתחלה הוא אמר, שבדרך מהבית שלו להתועודות הוא מתכוון וחושב לאורך כל הדרך איך הגרטל שלו, שהוא קושר על עצמו לקראת התועודות, יקיף את הנשמות של כל המשתתפים בהתועודות.

אחר כך הוא הוסיף הסבר על מימרת חז"ל: "פתחו לי פתח כחורה של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם". הפשט הוא, כמובן, שעלינו להשתדל מעט לחזור בתשובה, והקב"ה מצידו יפתח לנו את כל השערים. ר' מוישה הסביר אחרת. הוא אמר שהדרך לקדושה היא על ידי שכל היהודים שרוצים להתקרב לה', יתכנסו לאותו פתח. אם אנחנו מתכנסים לעניין אחד ועושים מקום אחד לשני, כך שכולנו נוכל להיות יחד על חוד של מחט, אז נגלה את הקב"ה.

זכינו שהגיעו לכאן יהודים מירושלים, מבית דגן, ממצפה רמון, מאור הגנוז ליד מירון, ממכמש ומבני דקלים, ויש לנו הזדמנות להתכנס לנקודה אחת. לחיים!

יש לך אש?

חסידים אומרים בשם ה'חידושי הרי"ם' מגור, שהוא קיבל מ'היהודי הקדוש' מפשיסחא שבעתיד, לפני ביאת משיח, אנשים יצעקו בשווקים וברחובות: "אלכה ואשובה אל אישי הראשון". הכוונה היא, שאותם יהודים לא רק ירצו לחזור לקב"ה בגלל שמרגישים תקועים, אלא בגלל שהם יחפשו את האש הפנימית שלהם. החידושי הרי"ם סיים ואמר, שאם היהודי הקדוש אמר כך, אז בוודאי כך גם יהיה.

בגלל שאנחנו מתכנסים כאן, ולא בירושלים או בשומרון, וכאן מסביב יש דגלים עם כל מיני סיפורים מכל מיני צבעים, ובתוך עמי אנוכי יושבת, אנחנו יכולים להבין על מה הוא דיבר. בסופו של דבר, אצל כל גדולי ישראל ברור שאנחנו באזור חיוג של ביאת משיח. בין אם מדברים על כך שאנחנו בעומק החושך ובין אם אומרים שאנחנו מלאים באור של גאולה, אבל כולם מדברים על כך שאנחנו שייכים לאותו "עתיד לבוא".

בוודאי גם הגענו למצב שבו אנשים צועקים בשווקים וברחובות. אנשים נשים וטף צועקים ברחובות. הבעיה היא שהם צועקים כל מיני צעקות אחרות, ולא ממש מדברים על האש הפנימית, ולא על "אישי הראשון". בכל זאת, יש מקום לומר שאם אנחנו בזמן המדובר, ואנשים כבר ממש צועקים ברחובות, אז יכול להיות שהם באמת צועקים שהם רוצים לשוב, אבל האוזן שלנו לא קשובה לשמוע את הצעקה האמיתית שלהם.

כיום המצב כל כך טעון, שכאשר אתה מנסה להסביר לבן אדם שצועק למה אתה חושב אחרת, הוא אומר לך: "אני אצעק יותר חזק!" צריך להבין, שהסיבה האמיתית שהוא צועק עוד יותר חזק היא, בגלל שלא מבינים מה הוא באמת רוצה. הוא רוצה אש, והוא רוצה לשוב לקב"ה, ולכן כשמדברים איתו בשפה שהוא כבר מכיר - סבירות או התגברות, לא ממש משנה התוכן המדויק - הוא ימשיך להגביר את הצעקות, עד שהנשמה שלו תקבל את האש שאבדה ממנה, ואותה הוא מחפש.

בקיבוץ, ולא היה לו ממש קשר ליהדות. לפני ראש השנה, אח שלו שמע שיש מנהג כזה של 'תשליך' - לזרוק את העברות לים. מכיוון שהם גרו קרוב לים, הם החליטו לקחת גלשן ולשוט ללב הים. הם לקחו איתם שק אבנים, וכשהגיעו מספיק רחוק הם זרקו את האבנים - העברות שלהם - עמוק בתוך הים... האמת היא שכשהוא סיפר לי מה הוא עבר, אני עצמי קיבלתי התעוררות לתשובה. לפני כמה ימים שמעתי מחסיד חב"ד שגר באנטוורפן, ר' מנדל גור-אריה שמו, שרק כשהוא התחיל לקרב יהודים אחרים לה' יתברך, פתאום נפל לו האסימון והוא הבין מה זאת אומרת שגשמיות הופכת לאלוקות. כשרואים בעל תשובה שעושה כזה מרחק, אז אתה מתחיל לחשוב שאולי גם אצלך זה יכול לקרות.

בכל אופן, נחזור לשומר אמונים שכותב כך: "אז ראה אחי מה שביארתי קצת, כי גודל הקיבוץ ואהבת החברים. לדבר מענייני יראת שמים, וכוונתם יהיה לשם שמיים. וזה כמעט עיקר הדרך של תלמידי הבעל שם טוב, דהיינו דרך הפשוט, לבד מהדרכים הפנימיים

שהיה להם. וראיתי מאחד מגדולי הצדיקים שכתב, שזה יהיה כל תחבולתו של עמלק הרשע, לבטל את ישראל הקדושים לפני ביאת משיח, לקיבוץ כזה שישבו ביחד. וגם כשיתקבצו, יערב עמהם שטותים והבלים ולשון הרע". היהודי הזה, בעל השומר אמונים, כתב את הדברים הללו מתמצית דם ליבו, והוא מלמד שאהבת חברים היא עיקר הדרך של הבעל שם טוב.

כיוון שכבר הזכרנו את השומר אמונים, נספר דבר מעניין ששמעתי עליו. בכלל אומרים עליו שהוא היה מין הופעה מחודשת של החסידות, כאילו הבעל שם טוב חזר להופיע לפני שבעים שנה. הוא הביא התעוררות עצומה לחסידים שהיו רדומים. ר' מוישה שפירא, אבא של הרב יהושע שפירא, אמר פעם שהוא ראה את השומר אמונים מתפלל, והוא העיד שהייתה שם התלהבות עצומה. מעריב של יום חול אצלו, הביאה לכולם התעוררות נפלאה.

יחד כמו שיטת הבעל שם טוב. לחיים!

לא להזדהות איתם

הרב שאול יורוביץ: הרב יובל והחברים כאן דיברו מקודם על עניין חשוב. ישנם מצבים שבהם אדם פוגש מקומות אפלים בנפש שלו, והוא מרגיש אבוד. רבי מנחם מנדל מוויטבסק, בעל 'פרי הארץ', מדבר על כך בצורה חזקה מאוד ומתאר איך עובד ה' "מידי עברו דרך המוות ממש". האמת היא, שעבודת ההמלכה של ראש השנה מגיעה לשיא שלה דווקא במקומות האלה. כשאדם מסכים לעבוד את ה' במקום כזה, שהוא מרגיש שמצד יכולותיו ומעשיו אין לו שום זכות ושייכות לקדושה, ואף על פי כן הוא ממליך את ה', זאת נקודה אמיתית. בספרים הקדושים מדובר על כך, שהתשובה של דוד המלך היא התשובה האמיתית, והיא באה עם רחמים רבים. לעומת התשובות

יותר טוב מכולם. פתאום באמצע היום הוא רוצה לברוח הביתה, כי הוא לא שווה כלום. הגאווה והייאוש משתפים פעולה. יש אפשרות שלישית, והיא התמודדות על ידי תירוצים שונים, כמו שעשה אדם הראשון. הוא טען: "האשה אשר נתת עמדי!". כך גם יש דרך רביעית כמו שאול המלך שרצה לעשות עוד יותר ממה שציוו עליו.

את כל הדרכים הללו דוד המלך השאיר בצד, ובחר בדרך שהרוז'ינר הגדיר כ"שני תמידים כהלכתם" – "שיווית ה' לנגדי תמיד", עם "חטאתי נגדי תמיד". הפסוקים האלו נראים סותרים, ודווקא בגלל זה הם יכולים להסביר את הסתירה שיש במציאות של אלול, ראש השנה ויום כיפור. השיא מגיע ביום כיפור, כשמצד אחד אנחנו פורשים מכל ענייני עולם הזה, לובשים לבן ומסתגרים בבתי הכנסת. מצד שני, כל עיסוקנו במשך עשרה וידויים ארוכים הוא עיסוק ברפש – "אשמנו, בגדנו", "על חטא שחטאנו" ו"על חטאים". מצד אחד נכנסים עם הכהן הגדול לקודש הקודשים, ומצד שני מפרטים עוד ועוד פרטים של פגמים ועברות.

הפתרון של הסתירה הוא, שרק כאשר האדם רואה את עצמו עומד לפני ה' תמיד, ובאמת הוא כולו קדושה גמורה ואלוקות נצחית, אז הוא מבין שכל הבעיות והפגמים שלו הם חיצוניים לו. אם מדובר בכתמים חיצוניים, אז אפשר בקלות לנקות אותם. כל עוד שאדם חושב שהוא עצמו מזוהה עם החטאים שלו, אין לו ברירה אלא לברוח – או פיזית, או על ידי תירוצים כאלה ואחרים. לעומת זאת, אם בן אדם מכיר ויודע שהוא נשמה נצחית טהורה וזכה, יש לו יכולת לכבס את הבגדים הצואים.

כשילד מטנף את המכנסיים בצואה, אמא שלו לא חושבת שהוא בעצמו הפך להיות הצואה, והיא לא זורקת אותו לפח. היא יודעת שמדובר בסך הכל על בגדים מלוכלכים. ביום כיפור, עוסקים קודם כל בהבנה נכונה מי אנחנו באמת: "לפני ה' תטהרו", ואנחנו עומדים לפני כיסא הכבוד. מתוך כך, אפשר לגשת לניקיון של הלבבושים שהתלכלכו במהלך השנה, שהם באמת לא שייכים לעצמיות הנשמה.

מעניין באמת, שדווקא הבגדים הצואים מביאים לעומק גדול יותר של המלכה. הקב"ה מתאוה להיות לו דירה בתחתונים. כשאבא מגיע הביתה ומתעסק עם התינוק בן השנתיים, הוא לא יכול לדבר איתו על תורות עמוקות או תפילות, ואפילו לא על ביזנס. הוא מצטמצם לשחק עם מכונית הצעצוע יחד עם הילד, וככה הם מתחברים. זה המהלך מצד המעיישה בפועל. לעומת זאת, מצד התשוקה של האב לבנו, והגילוי של אהבה ורצון פנימי, דווקא כלפי ילד קטן יש גילוי הרבה יותר עוצמתי. הכלי אמנם מאוד נמוך, אבל האור גדול מאד. לעומת זאת, כשהוא מדבר עם הבן בגיל ארבעים על ביזנס או על דברי תורה עמוקים, הכלים יותר מזוככים וגבוהים אבל האור איננו. ביחס לאור שנמצא בין האב לבן, ככל שהכלי יותר עב, האור גדול יותר.

שמצאנו אצל אחרים, דוד המלך לא מתחמק ומגיע לתשובת אמת.

אצל קין למשל, כשהקב"ה שואל אותו: "אי הבל אחיך?", מוצאים בהתחלה התכחשות גמורה: "לא ידעתי! השומר אחי אנוכי"? מצד שני, אחרי שהקב"ה מוכיח אותו על החטא, הוא מצטעק: "גדול עוונתי מנשוא! אמנם יש כמה דרכים לפרש את המילים הללו, אבל הפירוש שמתאים לענייננו הוא, שהוא חשב שהוא גמור. הוא נזרק בין גאוה לייאוש. בין טענה: "מה אתה רוצה ממני, אני הכי יפה נחמד וטוב!" לבין טענה: "טוב, לי אין שום סיכוי". ר' אושר פרוינד זצ"ל היה אומר, שאדם מגיע לעבודה בבוקר כשהוא מלא גאוה, ורק חושב כמה הוא

בכל אופן, כשהוא רק הגיע מסאטמר לארץ, הוא לא הכיר את הנפשות הפועלות והזרמים השונים, מי בעד או נגד. יום אחד הוא הלך ברחוב עם שני מלווים שעזרו לו ללכת, כי ההליכה הייתה קשה לו. פתאום הוא עזב את המלווים שלו והתחיל ללכת מהר. המשמשים מיהרו אחריו וניסו לעצור אותו, אבל הוא אמר להם שהוא רוצה להגיע ליהודי שנמצא בהמשך הרחוב. הם הסתכלו וראו שמי שהלך שם היה לא אחר מאשר הרב קוק... הם קצת נבהלו ואמרו לו: "רבי, אל תלך אחריו". הוא לא ויתר להם, ואמר שהוא מריח ריח גן עדן שעולה משם, ולכן הוא רוצה לרוץ קדימה.

אז גם אם עמלק הרשע רוצה לבטל קיבוץ של יהודים, צריך להילחם בו ולהתקבץ

"מה קרה לי, ויתרתי? שכחתי מי אני?" אז היא קמה והתפללה עד מיצוי הנפש. זאת הייתה תפילה שבאה כבר אחרי הייאוש, ואז באה התעוררות הרבה יותר חזקה. וכשבאה הישועה, היא באה בגדלות. לכן היא אומרת בתפילתה: "רַמָּה קָרְנֵי בַּהּ".

כמו כן, ביחס לתפילה שלה בשילה כתוב: "ותתפלל על ה'". במקום שיהיה כתוב "אל ה'", כתוב "על". הרעיון הוא, שחנה מתפללת על ה' ואומרת שסתם בן שייולד לה זה דבר קטן. היא רוצה בן שיקים את מלכות ישראל וימליך שני מלכים. היא רוצה בן שיוביל את עם ישראל לתשובה גדולה וגאולה גדולה. היא התפללה שגילוי ה' בעולם לא יהיה בבחינת אישה עקרה, שבמשך שלוש מאות שנה לא מצליח להתגלות במלכות של ממש. כך חושבים בגדול, כמו שני המאורות הגדולים.

יהי רצון, שמתוך היום הזה של ח"י אלול נתעורר בגדולה אמיתית להיות בנים של מלך הכבוד, וניתן את הגאווה והגדולה לחי עולמים - אמן. לחיים!

עמותת מקימי מסייעת במשך כל ימות השנה לאלפי משפחות לצאת ממשרים כלכליים באמצעות כלים ומלווים מקצועיים.

ברקע חגי תשרי, לקראת מספר הפניות לעמותה עולה באופן גבוה, היא פונה לציבור ומזמינה אותו להעביר את כספי פדיון הכפרות על מנת שתוכל להמשיך ולסייע לאלפי המשפחות שזקוקות לעזרתה. "הלוואי וזה היה פשוט כמו פעם", אומר ישראל ליבמן מנכ"ל מקימי, "פעם היו פחות רכישות, פחות הלוואות, פחות מותגים.

אבל היום זה לא כמו פעם, והביקוש להכוונה מקצועית למשפחות שהתנהלותן הכלכלית הובילה אותן למשרים רק הולכת וגדלה. אנחנו חייבים את הציבור הרחב שימשיך ויתרום עבור המשך פעילותינו". עמותת מקימי קיבלה את המלצת רבני הציונות הדתית ומוכרת לצרכי מס לפי ע"פ 46

לכן ההמלכה צריכה להתחיל במקום הפשוט ביותר. בסופו של דבר, יש קשר פנימי בין המצבים, והיכולת לדבר עם בן הארבעים על דברים חשובים, נובעת מזה שפעם בגיל שנתיים, האבא שיחק אתו בצעצועים, ושם נבנה הבסיס לקשר הגבוה יותר שמגיע בהמשך. שנזכה להיות לפני ה' תמיד! לחיים!

להמליך בגדול

הרב אייל ורד: לחיים! "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", המילה אח"ד בנוטריקון היא "אחינו דודינו". יש יחסים עם ה' יתברך שהם לא רק "אבינו מלכנו", אלא גם אחינו דודינו. אתם יודעים גם ש"נראק" זה נוטריקון של "עושה רצון קונו", אז נאמר שוב לחיים!

מקובל לומר אצל חסידים, שח"י אלול הוא "יום הולדת שני המאורות הגדולים". בביטוי הזה יש בשורה גדולה מאוד, כי הרי אנחנו יודעים שבזמן הבריאה לא היו שני מאורות גדולים. היה מאור גדול ומאור קטן, בגלל קטרוג הלבנה. יוצא שכשאומרים "שני מאורות גדולים", מדברים על גאולה של ממש. כך יהיה לעתיד לבוא, שאור הלבנה יהיה כאור החמה ואור החמה יתגבר שבעתיים.

הנקודה הזאת קשורה לסיפור על הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן. להורים של אדמו"ר הזקן, הרב רבי ברוך ואשתו הצדקנית, לא היו ילדים במשך הרבה שנים. כשהם הלכו להתברך מהבעל שם טוב, הוא באמת בירך אותם בכך, אבל נתן הוראות מאוד משונות ביחס לגידול שלו. הוא הזהיר לשמור עליו מפני עין הרע, ושלא למסור לו שום מידע על הבעל שם טוב, ובוודאי לא על כך שהורים שלו קשורים אליו. רק לכבוד החלאקה שלו הם הביאו אותו לבעל שם טוב, וגם אז הוא הזהיר אותם שיאמרו לשניאור זלמן הצעיר שהולכים לזיידע - הסבא. כשהורים של האדמו"ר הזקן שאלו למה צריך להסתיר את הקשר ביניהם, הוא הסביר שרבי שניאור זלמן צריך לסלול דרך חדשה.

כך נעשו שני מאורות גדולים. אם הבעל שם טוב היה מתגלה לאדמו"ר הזקן, הרי שהאדמו"ר הזקן היה נשאב אל הבעל שם טוב ונכלל באור שלו. בפועל רואים, שהשיטה של הבעל שם טוב הצליחה. המאור הגדול הראשון צמצם את עצמו, כדי שיהיה מקום למאור גדול שני. אדמו"ר הזקן בחר מעצמו בדרך החסידות של הבעל שם טוב, אבל היה לו מרחב להתחיל את הדרך החדשה של חב"ד.

מהנקודה הזאת אפשר גם ללמוד יותר טוב על המלכת ה' של הימים הללו. צריך לדעת שהקב"ה רוצה שנהיה אנשים גדולים, כדי שנוכל להמליך אותו בגדלות! בתפילה אנחנו מכריזים: "הגאווה והגדולה לחי עולמים"! אדם קטן לא יכול לתת למלך גדלות. כל אחד מאתנו צריך להיות מאור גדול, כדי להמליך את ה' בגדלות. לחשוב כמו מאור גדול, זאת מהפכה. היום כבר רואים שמכל מקום אנשים מתקרבים חזרה לאלוקות, ולא מפתיע כל כך לראות אנשים ממקומות מאוד רחוקים שמגיעים לנהורא או למכון מאיר. אז מה כן חסר לנו? אנחנו צריכים לחשוב מחשבות גדולות. כל אחד, מאיפה שהוא בא, צריך לשאוף להיות מאור גדול.

חסידים אומרים, שח"י אלול מביא חיות באלול, וממילא הוא קורא לכל אחד מאתנו לחשוב בגדול. להמליך את המלך בגדול, ולתת לו מתנות גדולות. הדבר הכי גדול שאפשר לתת למלך, זאת המתנה שעוד ילדים ועוד בנים שלו שהלכו לאיבוד, "תעיתי כשה אובד בקש עבדך", חוזרים לקדושה וממליכים אותו יתברך.

אחד הרמזים לשנת תשפ"ד הוא - תהיה שנת פריצת דרך, והכוונה היא לפרוץ דרך אצלנו פה. לפרוץ למחשבות חדשות וכיוונים חדשים, מתוך רעננות והתחדשות. היצר הרע משכיב את המארכים שלו כל פעם באותו מקום, ואנחנו לא לומדים לקח ונופלים באותם מקומות. שנזכה להיות רעננים, וקצת להפתיע את היצר.

תפילה אחרי ייאוש

אתם יודעים, ביום הראשון של ראש השנה קוראים בהפטרה על פקידת חנה שהייתה בראש השנה. יש בסיפור של חנה נקודה ששמתי לב אליה רק בשנים האחרונות. בשלב מסוים של הסיפור, אלקנה מנסה לשכנע את חנה שתשלים עם המצב כמות שהוא, וילדים כבר לא יהיו לה. חנה לא משלימה עם הגזירה, ולכן היא לא אוכלת עם כולם. אלקנה מנסה לומר לה: "חנה למה תבכי, וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי, וְלָמָּה יָרַע לְבָבְךָ? הֲלוֹא אֲנֹכִי טוֹב לְךָ מֵעֶשְׂרָה בָּנִים!" מן הסתם הוא הדגים לה איך שלרבי מלובביץ', לרב צבי יהודה ולחזון אי"ש לא היו ילדים, ועדיין הם עשו דברים גדולים בעולם. הוא אמר לה שיחד הם מחזירים את עם ישראל בתשובה, ומלמדים אותם לעלות לשילה. זה חלקה בעולם, ועליה להיות שמחה בכך.

האם חנה קיבלה את הדברים של אלקנה או לא? הרבה שנים חשבתי שהיא לא קיבלה, אבל פתאום שמתי לב לכמה מילים מעניינות שמופיעות שם: "וַיִּתְקַם חָנָּה אַחֲרָי אֲכָלָה בְּשֵׁלָה וְאַחֲרָי שֵׁתָה". כלומר, היה שלב שחנה קיבלה את דעתו של אלקנה, וישבה לאכול. רק אחרי סוף הארוחה, היא תפסה את עצמה ואמרה:

יש לך שאלה בעבודת ה'?
 סמט 7-
 054-4530951

נפשי בשאלתי // הרב יהושע שפיא, ראש ישיבת רמת גן

על מה הצדיקים חוזרים בתשובה?

ראשית, אמר החכם באדם ש"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". כל צדיק לפי מעלתו, יש לו ניסיונות בדקות שבדקות, ואף גדולים ומיוחדים כאבותינו הקדושים ודומיהם. אכן, כבר לימדונו רבותינו שאין הכוונה לייחס להם חטא לפי ההבנה הגסה השטחית הנראית לעין, שכן אין לנו באמת תפיסה בגודל קדושתם ולא באופי האמיתי של מעשיהם.

שנית, מצינו בתורה שבזמן חטא העגל משה רבנו היה על ההר וכלל לא היה עם העם, ולאחר מכן התנפל לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה כדי שימחל על חטאי ישראל. וכך גם הצדיקים, כל אחד לפי גודל מעלתו, נתונים בכל ליבם להתפלל על ישראל כדי להשיבם בתשובה שלמה, לטהרם ולקרב את ליבותיהם לאביהם שבשמיים.

האם אני יכולה לישון לאורך כל יום כיפור וזה עדיין יתפוס?

מצאנו שיש דרגות תשובה, ובשולחן ערוך כתוב שמעיקר הדין צריך להתוודות פעם אחת ולומר "חטאתי", ועל ידי זה יום הכיפורים מכפר. אלא שמפני גודל מעלת הכפרה והטהרה שבאה על ידי היום הקדוש, אנו חפצים להעמיק בטהרה ולזכות בה בכמות ואיכות, מה שלא יזכה מי שמשליך מאחורי גוו את האוצר היקר של יום הכיפורים. והרי הדבר פשוט, שמי שרוצה רק לצאת ידי חובה וכל שאר הזמן להתעלם מגודל הטובה שמונחת לפניו ביום הזה, בתחושה הגלויה בתוך היום הקדוש וגם לאחר נעילתו, בוודאי אינו יכול לזכות למעלה עליונה כמו מי שנותן ליבו להתמסרות ולזכות בטהרה מתגברת והולכת. ואם כן, למרות ששניהם זכו במחילה, עינינו ראות שיש הבדל.

לא קצת מוזר שהשנה שלנו מתחילה בחודש השביעי?

כשם שהיממה מתחילה פעמיים – גם בבוקר כשאנו קמים ממיטתנו, וגם בלילה כשנכנס היום החדש, כך השנה מתחילה פעמיים, פעם אחת באביב עם "החודש הזה לכם ראש חודשים" ושוב בתחילת החורף בראש השנה. לפי תפילתנו בראש השנה – "היום הרת עולם", תשרי הוא הראשון לבריאת העולם, ושביעי ללידתם של ישראל שהרי בניסן נולדנו ביציאת מצרים. הכפילות הזו של "גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור" מבטאת שני צדדים במציאות, ונותנת לנו את הדבקות האלוקית בכל צורות הגילוי בעולם הזה, כשהקטבים מבטאים את הפער הקיצוני שבין אור לחושך וממילא כוללים את כל מה שביניהם בחיבור למקור האלוקי.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
 לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך
 עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

בואו לגור קרוב אל הערכים שלכם! ביישוב התורני נריה

נאות נריה - הוא פרויקט איכותי הממוקם ביישוב התורני נריה. בנייה תמצאו כל מה שאתם צריכים: מוסדות חינוך מצוינים, מרפאה, בתי כנסת, סופר, מסלולי טיול ואווירה קהילתית ייחודית שהופכת אותנו למקום האידיאלי למשפחה התורנית. **בואו לחיות כמו שאתם מאמינים.**

- אולפנת נריה
- תלמוד תורה
- מקווה
- נוף ירוק ופארק
- בית מדרש
- סניף 'אריאל'

לפרטים חייגו: 076-599-6126

החל שיווק שלב ב'

הריזהב

חתימה טובה על הדירה החדשה! ביישוב בו הכל במוחק הליכה

נס"ד

TRILogy